

Dlouho jsem uvažoval v práci, jak tuhle sbírku povídek asi uvedu. Napadaly mě slova jako satira, vtip, nadhled, atd. A pak mě napadaly i věty typu: ve všech příbězích je skryto moudro. Každý z těch příběhů má podtext a člověk by se měl zamyslet, jak by se měl chovat. Anebo se zamyslet, jestli ti lidé opravdu existují. Možná se zamyslet, jestli je sex opravdová součást lidstva. A tak jsem přemýšlel, čím to okecám, až jsem shledal, že nejlepší bude říct prostě pravdu.

Pokud máte nějakou soudnost, nečtěte to. Je to sbírka povídek, které jsem většinou psal ožralý. Jelikož mě nebaví po sobě číst věci, ani jsem tu kopy debilovin moc neopravoval. Když nehledím na hrubky, ale na příběh, nikdo by to nechtěl otisknout. Každý vydavatel by tu knihu měl na hajzlu, pro případ, kdyby mu došel toaletní papír. Proto to vlastně vydávám zdarma na netu.

Je to vlastně takový bullshit, že by ani nehořel, kdyby se hodil do pece. Každé slovo z této sbírky stojí za starou bačkoru, kterou vám pochcal váš pes. Je to sprosté a pointu musíte hledat jako slovo v osmisměrkách.

Pokud se ale přece jenom rozhodnete tohle přečíst, nemějte mi to za zlé. Já vás varoval.

Užívejte si tedy porci beznadějných příběhů odvozených tím nejdivnějším přístupem k sexu.

Váš milovaný

Ondřej Bezstarosti

„Nevěnováno ani tomu, komu bych přál smrt,“..

Obsah:

Pravda je ve víně – 3

Věda a sex – 6

In memoriam – 9

Feministka – 12

Co by udělal jiný spisovatel? – 16

Padnout na kolena – 19

Léčba šokem – 23

Trocha zlata – 25

Vycenit zuby – 28

Chlap – 30

...Pravda je ve víně...

I když jsme opilí láskou nebo alkoholem, vždy to je s tebou krásné a dnešní noc nebo spíše ráno obzvlášť. Nikdy nezapomenu, já nezapomínám.

Stálo na papíře položeném vedle klávesnice. To písmo jsem znal. Znal jsem i ty slova. Znal jsem i ten papír a inkoust.

„Než odešla, nechala ti tu vzkaz.“

„Vím,“ přitakal jsem a zvedl papír nad hlavu.

„Vole, já to nechápu. Přišli jsme tady sami dva. Najednou rozlepím oči a po bytě se prochází nádherný zadeček nějaké ženské. Nechápu, kde se tu vzala,“ smál se kámoš.

Bylo to asi takhle. Seděl jsem u mě doma s dalšími dvěma vlky. Pili jsme pivo, žvanili o holkách, o chlastu, o průserech a tak. Začínal jsem být v ráži. Vypili jsme fakt dost piva. Asi kolem desáté se jeden zvednul.

„Seru na to, jdu domů. Zítra mám ranní.“

„Táhni vole,“ zavtipkoval jsem.

No a tak táhnul. Zavřely se za ním dveře a my dva ještě popíjeli. Vyli jsme úděsnosti a kraviny. Po nějaké době nepřetržitého posmívání se na účet lidí, kteří tam nebyli a nikdy ani nebudou, se zvedl i on s tím, že na to mrdá a že táhne.

„Dobře se vyspi,“ já na to.

„Ty taky.“

„Táhni už,“ já na to.

Zůstal jsem sám. Zase. Už mi ani nevadila ta samota jako spíš ta šílená samota. Kouřil jsem jednu za druhou a vytáhnul ze spíže litr vína. Trochu jsem upil. Začal jsem psát povídku o tom, jak chlap sedí po předešlé chlastačce doma, nic si nepamatuje a najednou na něj někdo zazvoní...

Zazvonil mi telefon. „Jsmo s Tomem v hospodě, dojdi.“

Zpátky k chlapovi. Vyústilo to v to, že za těmi dveřmi to byla ženská, kterou den předtím zlanail v baru. Zaplatil jí a dal jí svou adresu, ať se příští den staví a pořádně ho seřeže. No a tak ho seřezala. Každopádně jsem se na to vysral, neuložil to a vyrazil do hospody. Měl jsem tak všehovšudy padesát korun a pět cigár.

Přišel jsem do hospody a říkám něco ve smyslu: „Mám padesát korun a všehovšudy pět cigár.“ Načež vlk, který mi volal, řekl: „Vyser se na to, potom mi to vrátíš.“ A tak jsem se na to vysral a řekl si, že mu to vrátím. Kouřil jsem jeho cigára a utrácel jeho prachy. Po chvilce jsme se však rozhodli přemístit se ze zapadnutého pajzlu do víru náměstí našeho menšího města.

Přijel taxík.

„Na náměstí a fofrem,“ řekl jsem přiopile.

Odpovědi jsem se nedovtipil, no, každopádně jsme vyrazili. Vylezl jsem z taxíku a šel rovnou za nosem. Tedy rovnou za nosem stejně jako ti dva. Do první hospody, která nám přišla do merku. Nemýlili jsme se. Bylo tam dost lidí. Sedli jsme si a já se rozhlédl po hospodě. Pár šílených ženských skoro brečelo, protože nemohly ustát své šílené chlapy. To znám, řekl jsem si. Potom tam bylo pár docela šťavnatých holek, které však byly zamilované do svých šťavnatých chlápků. Jako z časáku pro teplouše. Vystřížení a nalepení na nafukovacího ptáka. Dopředu a zpět a taky měli prachy. Mě nikdy neměli z čeho vystříhnout, tudíž pro mě neexistoval nikdy ani žádný nafukovací pták, na který by si nějaká ženská nalepila mou fotku a vystavila si ho, co já vím, třeba na skříň.

Kecali jsme o kokotinách. Většinou. Tom vykládal příběhy z basy. Co a jak se pojmenovávalo. Co se tam snažili vychlastat, kdo stál za něco a kdo byl za největšího chudáka. Hlavně mě zaujalo, jak řval po fízlovi při převozu z basy do basy, když mu fízl v busu utáhnul moc pouta. Tenhle chlap má koule. Má větší koule, než ženská, která vás seřeže za to, že jste neumyli nádobí. Ne, že bych nějakou takovou znal, ale nikdy nevíte. Určitě jich po světě běhá desetitisíce.

Noc se kurevsky pomalu ploužila jako nějaká tanečnice. Všichni měli zatajený dech, ale tak nějak jinak. Každopádně jsme se rozhodli, že půjdeme do irské hospody, která byla nad hospodou, ve

kteří jsme seděli. O té irské hospodě mám spoustu příběhů, ale teď se tady moc nehodí. Už jste někdy viděli ženskou povalit stokilového chlapa? Heh.

Přišli jsme tam a bylo napráskáno. Vždycky je tam napráskáno, což mě sere. Mám raději klid. Klid a ženy, které ten klid umí zařídit. Není zapotřebí slov s dobrou ženou. Není zapotřebí slov s milovanou ženou.

Začal jsem konverzovat s barmankou. Odněkud jsem jí znal, ale nedokázal jsem si jí zařadit. Taky jsem se zeptal, v kolik končí. Bylo to moc pozdě na mou duši a taky ptáka. Ne, že bych byl nějaké zvíře, ale jak říkám, byl jsem docela dost jetý. Zničehonic přišel Tom a říká: „Tamhle sedí dvě kamarádky, můžem prej k nim.“ Neváhal jsem a už jsem si to šinul k nim.

Ocitnul jsem se naproti jedné ženské, kterou jsem znal z dob základní školy. Ona byla asi v deváté třídě a já asi v sedmé. Měla hnědé vlasy, hnědé oči, exotický půvab a trochu sexu v koutcích jejích rtů.

„Znám tě.“

„Vidíš to, já tebe moc ne.“

„Býval jsem kdysi na základní škole klukem, který se na tebe nemohl vynadávat. Bylas v mých snech a takové sračky. Akorát jsi o mě nikdy nezavádila, protože jsem byl mladý parchant a dítě. Ostatně tehdy stejně jako ty. Dneska ale už vypadáš jako krásná dospělá ženská.“

„Díky, ty taky vypadáš docela fajn,“ odpověděla, opřela si bradu a zadívala se mi do očí.

Uzmul jsem kámošovi cigáro, který jen tak seděl a rozhlížel se po baru. Tom se totiž bavil s tou druhou ženskou.

Po nějaké době konverzace se mě zeptala na osudovou otázku.

„Kolik ti vlastně je?“

„Dvacet,“ řekl jsem.

„Tak to je špatný, to jsi na mě moc mladý,“ odpověděla.

„A kolik je tobě?“ otočil jsem.

„Čtyřadvacet.“

„Tak to je špatný,“ řekl jsem sebejistě a opřel se.

„Proč jako?“

„Jseš na mě taky moc mladá,“ řekl jsem a vyfouknul dým.

Jeden z nás odešel. Zůstal jsem už jen já, „paní dospělá“, Tom a ta její kámoška. Její kámoška po mě pokukovala, ale už jsem neměl sílu a ani zájem. Nakonec jsme s Tomem zjistili, že jsme na suchu a odebrali se elegantně do prdele.

„Ty vole, máš ty vůbec, kde spát, když jsi z jiného města?“

„Ani ne,“ pokrčil rameny Tom.

„Ok, jde se ke mně, mám ještě skoro litr vína.“

A tak se šlo. Na cestu ke mně si moc nepamatuju. Opilecká cesta jako vždycky, nic nového ani starého ani mrtvého ani živého.

Seděl jsem u počítače, žvanil a pil. Tom seděl v křesle. Podávali jsme si víno. Potom Tom vytuhnul a tak jsem si víno podával už jen sám se sebou. Chvilí jsem pak už jen seděl, poslouchal hudbu a pil.

Zazvonil mi telefon.

„Jdu z klubu domů, jsi někde?“

„Jsem doma.“

„To je škoda.“

„Mám nápad, co kdybys nešla domů, ale šla ke mně? Já bych ti vyšel naproti. Co?“

„Počkej, popřemýšlím... Jo, šlo by.“

„Super. Tak běž jakoby směr kostel.“

„Dobře,“ řekl její jemný hlas a položila to.

Nechal jsem Toma na pospas osudu a vyrazil za ní. Nějak jsem se musel ztratit v myšlenkách, protože si ani za mák nemůžu vzpomenout na cestu za ní. Když jsem se s ní konečně setkal, objal ji a políbil ji. Nebránila se. Malou chvilku mě líbala.

„Jsi docela napitý, co?“ řekla docela napitě.

„Málo. Míň, než bych chtěl,“ zalhal jsem.

„Kecáš,“ řekla téměř okamžitě.

Rozhovor probíhal, chodník utíkal. Přišli jsme ke mně.

„Té mrtvoly v tom křesle si nevyšímej. Zabil jsem ho včera, ještě nesmrdí.“

„Tak dobře,“ řekla jakoby nic. Moc dobře mě znala. Až moc dobře.

Sedli jsme si, co já vím, asi do kuchyně a chvíli dopíjeli to víno. Pak vstala, přikročila ke mně, věnovala mi dlouhý polibek jejími sladkými rty, vzala mě za ruku a vedla do ložnice. Měla zadek, který jsem dokázal milovat, měla nohy, které vypadalo, že by měly každou chvíli vzlétnout. Andělské. Tmavé vlasy spuštěné po jejích jemných ramenou, rudou rtěnku na plných rtech, nepopsatelný úsměv a zelené laskavé, ale přitom šílené oči. Nejedna chlap se pro tuhle vesmírnou bohyni ještě zblázní, to mi věřte. Byl jsem tehdy jeden z nich.

Práskla semnou do postele a začala mě nenasytně líbat. Prohrabávala mi vlasy a druhou rukou rozepínala kalhoty. Já už byl u rozepínání podprsenky. Byli jsme ze sebe tak odvaření, že jsme nepotřebovali předehtu. Potřebovali jsme ze sebe prostě vymlátit všechen smutek. Rázem jsme byli nazí. Sex seděl nad dveřmi a celé to sledoval. Byl jako sova, která nám to přeje, která nám žehná k vynikajícímu sexu. K nekončící rauši. A ta rauše trvala něco kolem hodiny.

Vzdychali jsme a dívali se směrem k oknu. Zamotaní do sebe. Už bylo po všem. Něha ve vzduchu zmizela jako dým. Usínali jsme s pohledem ven na to, jak svítá. Vedle postele ležely dvě sklenice vína, jedno mělo otisk rtěnky, jedno ne. Bylo to vlastně naposledy, kdy jsem usnul v jejím sevření. Jedna z nejvášnivějších nocí, které jsem zažil. S touhle myšlenkou a mým šepotem do jejího ucha jsem usnul. Zabořen do spleti miliónů jejích vlasů.

Ráno? Ráno znáte. Jo a ještě něco. Ve víně je někdy více pravdy, než si myslíme.

...Věda a sex...

Na očích jsem měl černé brýle. Vítr mi rozfoukával vlasy. Měl jsem trochu kocovinu. Byla neděle. V kapse jsem měl poslední drobné na poslední cigára. Do výplaty zbýval týden. Tak nějak se často ubezpečuju v tom, že nemyslím na zítřka. Líp se mi pak žije ten okamžik. Ten určitý den.

Po ulicích procházeli takoví ti lidi, co v neděli něco potřebují. Ostatní byli se svými rodinami na výletech, u prarodičů, na bazénech, seděli doma u televizí, slavili něčí třiačtyřicetiny nebo prostě jen tak hleděli z neumytých oken a čekali na pondělí. Zatímco já procházel parkem za kostelem. Za kostelem, kde se scházeli bezdomovci. Když jsem se podíval na jednu lavičku, seděla tam ženská asi kolem padesátky, očividně bez domova. Byla nalitá stejně jako chlápek vedle ní. Najednou pod sebe začala chcat. Byl to proud. Chcanky jí tekly na kalhoty, do bot, pod nohy, na lavičku, na zem, všude. Když si toho všimla, snažila se tomu ubránit. Moc jí to nešlo a tak padla obličejem přímo do té louže. Chlápek vedle ní ji začal zvedat. Jestli se tomu dá říkat láska, tak je láska odpornější pojem, než znásilnění.

Nicméně jsem prošel parkem a dal se k náměstí do trafiky. Auta jezdila líně. Líně odbočovala, líně se plahočila po rozbitých cestách města. Všichni vypadali tak nějak líně. Civěli do země, ničeho si nevšíkali. Trochu se mi z nich chtělo zvracet. Nebo to spíš bylo z toho chlastu. Podíval jsem se na svoje ruce a zjistil, že se mi extrémně klepou. Shledal jsem mou dehydrataci extrémní a začínal uvažovat, jestli se nebude lepší najíst a cosi vypít. Nedostatek nikotinu v mé hlavě mě ale ujistil, že je lepší udělat nesprávnější věc.

Konečně jsem dorazil do trafiky. Malé trafiky poblíž supermarketu. Pracovala tam tlustá ženská s knírkem a ještě tlustější chlap bez knírku. Vešel jsem dovnitř. Přede mnou si vybírala cigára nějaká mladá holčina. Mohla mít asi osmnáct. Podíval jsem se jí na zadek obepnutý v černých legínách. Úchvatné. Někdy ten ženský zadeček prozáří den víc, než letní slunce. Skoro jsem přestal mít kocovinu. Kupovala si troje Camelky, nějaké dva časopisy pro ženské, dva stírací losy, Coca-colu a zapalovač. Zatímco čekala, až jí všechny tyhle věci ta kníratá ženská položí na pult a řekne jí konečnou cenu, podívala se na mě. Měla dlouhé tmavě hnědé vlasy. Malinké elegantní rtíky a trošku narůžovělé líčka. Byla, jako kdyby jí tu někdo nechal omylem. Vypadala, jakoby nepatřila do tohoto světa plného výkalů, svrabu, hnusu a zklamání.

Usmála se na mě. Opětoval jsem úsměv a už už chtěl něco prohodit, načež konečně zaplatila, pobrala věci do náručí a vyšla ven. Přišel jsem na řadu a koupil si krátké Máčka a fruko pro děti, protože stálo pár korun, které mi zbyly. Fruko jsem do sebe hodil ještě v trafice, zahodil ho do koše, pozdravil a rychle vyšel ven. Zrovna, když jsem otevřel dveře a skoro mě oslnilo slunce, té nádherné holce všechny ty věci popadaly na zem.

„Ukaž, pomůžu ti,“ vypadlo ze mě.

„Díky,“ řekla a líčka se jí začervenaly ještě víc, než předtím.

Chvilí jsem mlčky sbíral cigára a zapalovač a časopis. Byl to časopis *Věda a sex*. Lidi čtou různé sračky, ale o tomhle jsem ještě neslyšel.

„Co to čteš za časopis?“ napřímil jsem se a ukázal na časopis, který jsem držel v ruce.

„Ale nic, co by tě zajímalo,“ odpověděla chladně a brala si věci, které jsem jí podával včetně toho časáku.

„Neznáš mě, jsem z těch typů, co jsou hodně zvědaví.“

„Tak to budeš brzo starý.“

„Být brzo starý není tak špatné,“ odvětil jsem.

Jedny Camelky si otevřela, dala si do pusy cigáro a já ji připálil. Potom nabídla i mě a zapálil jsem si taky.

„Kampak míříš?“ optal jsem se, když jsme se dali do cesty.

„Tak nějak nikam. Už pár dní utíkám z domu a přežívám, jak se dá.“

„No jo. Někdy je lepší utéct z domu dřív, než ti z toho domu utečou oni.“

„Asi máš pravdu,“ zasmála se jemným sladkým hláskem.

„Můžeme se stavit ke mně na kávu.“

„Počkej, takže ty se mi ani nepředstavíš, kouříš moje cigáro, když čekáš ve frontě, civíš mi na zadek, potom tě zajímá něco o časáku *Věda a sex* a hned mě zveš k sobě na kávu? Netlačíš na to tak nějak rychle?“ vyplázla na mě koketně jazyk.

„Tak to se omlouvám. Jmenuju se Ondra. Jo a to cigáro jsi mi nabídla ty,“ vypláznul jsem jazyk zase já a podal jí ruku.

„Jana. A s tím cigárem máš pravdu,“ řekla a přijala mou ruku.

Chvíli jsme si sedli na městě u takové kašny. Bylo docela dost příjemné netrávit kocovinu tak, že ležím doma a týrá se svědomím, ale že se mi naopak daří se seznámit s docela dost krásnou a inteligentní koketou, která mimo jiné čte *Vědu a sex*. Z té kašny tryskala voda. Pozorovali jsme spolu s Janou proudy z trysek. Bylo dobré, jak se voda odrážela ve slunci. Připomínalo mi to doby, kdy jsem byl ještě s Carol. Když jsme seděli na splavu a pozorovali padající vodu, která nás obtékala, jako bychom byli součástí řeky. Teď jsem byl ale líný a sám a neschopný se seznámit. Tedy až na tuto chvíli.

„Musím se ti přiznat,“ říkám po půl hodině povídání.

„Jseš teplej, co? Já to věděla, že až narazím na dobrého chlapa, bude to teplouš.“

„Ne! Nejsem teplý! Proboha! Ženská!“ řekl jsem a zasmál se.

„Tak to ti nebude vadit tohle,“ řekla, chytila mě za tváře a začala mě líbat.

Líbala opravdu dokonale. Měla chladivé rtíky, které dělali těm mým horkým kocovinovým rtům moc dobře. Líbala mě a líbala. Unavení lidi unaveně chodili kolem a ona byla žhavější a žhavější. A já ji bral kolem pasu a v kalhotách se mi zvedal a všechno bylo skvělé a svět hrál a provaz pro oprátku styřel a odpadl a někde někdo někoho požádal o ruku a ten den nikdo nezemřel a a a...

„Nepůjdeme teda k tobě na tu kávu?“ řekla, když jsme se dolíbalí.

„Můžeme,“ zapálil jsem si cigáro, vstal a pomohl jí elegantně vstát z lavičky, jak to dělají gantlemaní, na které nikdy nebudu mít.

„Jseš mi to ale gantleman.“

„Snažím se,“ odvětil jsem.

„No. A k čemu ses mi to vlastně chtěl přiznat?“

„Teď už k ničemu.“

„Pročpak? Je v tom ženská?“

„Ne ne, jen už konečně pojďme ke mně,“ vypláznul jsem lehce jazyk, jako to předtím udělala ona.

Neřekla na to nic a zasmála se.

Ke mně jsme přišli docela rychle. Otevřeli jsme dveře. Můj svetr, její lehký kabátek, kabelka, moje kalhoty, její legíny. Padalo to na zem rychleji, než jsem myslel. Z hader byla udělaná cesta přímo do ložnice. Přitom jsme se žhavě líbali. Oba mladí. Oba šílení. Oba neznámí. Oba svobodní. Dobrý chlap a ještě lepší ženská. Oči jsem otevřel, až když mě povalila na postel. To už jsme na sobě neměli nic.

Po dlouhé době jsem byl na začátku dole já a začínala si hrát ona. Žasnul jsem s jejích dokonale pevných prsou. Byly to prsa královny a tahleta královna moc dobře věděla, že je má. Měla malé a jemné boky. Malinkou prdelku, přes kterou jsem jí plácnul. To už bylo v dobu, kdy ke mně tou prdelkou byla skloněná a kouřila moje betonově postavené péro, které mě opět nezklamalo. Měnila tempa a styly. Chvíli jen tak objížděla jazykem, potom hluboce, ale pomalu kouřila, pak si dala do pusy zase koule. Skoro jsem se udělal. Ještě, když jsem se jí přitom díval na ten vyšpulený zadeček, pod kterým byla ta její vlhká kunda, ze které jsem byl vlhký i já.

Zručně jsem jí chytil a převálil. Teď jsem se stal pánem já. Chvíli jsem jí lízal kundu. Bylo to fakt jenom chvíli. Najednou vyjekla, chytila mě za vlasy a škulbla mi s hlavou k jejím rtům. V tu chvíli mi postříkala péro. Srdce se mi vzrušením rozbušilo tak, že by to s nemocným kamarádem, který bere prášky, asi seklo.

„Dobrý?“ optala se.

„Jestli dobrý?“ zeptal jsem se se zatajeným dechem.

Nic víc jsem už neřekl, dal si jednu její nohu na rameno a strčil ho do ní. Ječela a vzdychala, skoro jsem ječel a vzdychal i já. Po chvíli jsem jí obrátil. Opřela se rukama o čelo postele a já se zase dal do práce. Postel mlátila o zeď a já mlátil mým pérem do ní a mé srdce mlátilo do mé hrudi. Ve vzduchu byl sex a něha. Pochopení a nepředstavitelná neukojitelnost. Když jsme se naposledy oba

udělali, lehnul jsem si vedle ní a ona nám zapálila cigára. Kocovina zase přišla na jeviště a sehrávala tragickou hru. Bylo mi tak blbě i skvěle zároveň.

„O čem je vlastně ten časopis *Věda a sex*?“

„Sex. To není žádná věda. To je umění,“ odpověděla.

Dal jsem jí pusu na líčko, vstal a šel se vychcat. Když jsem vyšel nahý z hajzlu, všiml jsem si, že na gauči sedí můj kamarád, kterého jsem tu nechal a řekl mu, že jdu jen pro cigára. Hleděl na mě a já na něho. Z ložnice se ozvalo: „A co ta káva?“

...In memoriam...

Byl jsem po noční. Kolega z práce mě vysadil u cesty. Domů jsem to měl ještě dobrých dvě stě metrů, což bylo na cigaretu. Kouřil jsem cigaretu a cítil, jak se mi ranní jarní slunce opírá o obličej. Byl jsem zmožený. Přece jenom jsem byl po noční. Zmožený, osamělý, plný ambicí a myšlenek na úspěch. Úspěch samozřejmě žádný nepřicházel. Byly jen vzpomínky. Vzpomínky na tohle, vzpomínky na tamto. Obrovská hromada vzpomínek a moje hlava byla seník. Seník, co jednou shoří. Bylo to jasné, bylo to téměř hmatatelné. Jako hořící sirka, která vám spálí prsty, načež uděláte: „Sss!“ a upustíte ji na zem.

Zahodil jsem cigáro a vytáhnul klíče. Otočil klíčem, vlezl do baráku a zavolal výtah. Než přijel výtah, pozoroval jsem špičky svých bot. Ty boty nebyly zrovna nejnovější. Možná to chtělo přehodnotit situaci a něco pro sebe udělat. Jenomže já nikdy nebyl na přehodnocování situací. Raději jsem přidával nové a nové a nové, dokud jsem z toho nešlel a nevysral se na všechno.

Výtah přijel. Ve výtahu bylo obrovské zrcadlo. Zmáčknu tlačítko třetího patra a pozoroval svůj ksicht v zrcadle. Nic zvláštního. Mladý člověk, hnědé vlasy tak nějak elegantně nečesané, hnědé oči, dosti šílené, schované za mléčným bělmem. Ty oči jsem měl trochu podlité. Když jsem se usmál, trochu se mi zvrásčila tvář. Byl jsem pohublý, skoro až propadlé tváře. Podíval jsem se na své ruce. Toho třasu jsem se nemohl už pár dní zbavit. Mrknul jsem na sebe. Až mě to trochu postrašilo, no jo.

Výtah se zastavil a já z něj vyšel. Znovu jsem vyndal klíče. Byt jsem měl u schodiště. Když jsem otočil o jeden západ, zastavil jsem se. Podíval jsem se doleva a po schodišti, které vedlo dolů a i po schodišti, které vedlo nahoru, stály všechny ženy, se kterými jsem v životě něco měl. Rozpoznal jsem každý jeden obličej. Rozpoznal jsem každou křivku jednotlivých z nich.

Škubnul jsem sebou a probudil se. Posadil jsem se na kraj postele a promnul si obličej. Z nočního stolku jsem vzal vodu v půllitru a vypil ji na ex. Vyšel jsem z ložnice a dal se do koupelny. Vysvléknul jsem se a podíval se na svůj ksicht v zrcadle. Alespoň něco se neměnilo oproti tomu snu. Vysprchoval jsem se. Ve sprše jsem byl až moc dlouho. Cívil jsem do zdi a políval se vařící vodou. Bylo to příjemné. Na mě je zvláštní, že se mi nikdy nikam nechce, ale jak už se tam dostanu, nechce se mi odtud dál. Je to zvláštní a ani to není moc pokrokové. Asi. Každopádně jsem se oholil, dal do pucu, našel nějaké hadry, černé tričko a kalhoty a dal se do kuchyně. V kuchyni bylo hovno. Jako vždycky. Nalil jsem si další půllitr vody a vypil ho znovu na ex. Pak jsem si sednul k psacímu stroji a zapálil si cigáro. Nic mě nenapadlo a tak jsem napráskal jen tři tečky.

Bylo mi špatně. Měl jsem kocovinu. Cigáro mi udělalo ještě hůř. Co jsem včera dělal? Sednul jsem si k počítači a zase dostal žízeň. Bylo to skličující. Jako každá neděle odpoledne, když máte kocovinu. Jen prostě sedíte jako kos na haluzi a nic necítíte, nic nevíte, o nic se nesnažíte. Tedy až na jedno. Snažíte se přežít. Jste nadrženi a snažíte se přežít. Venku byl nádherný den. Slyšel jsem, jak si děti hrají na hřišti. Zatoužil jsem stát se znovu dítětem. Každý po tom někdy touží.

Jenomže, co jsem dělal noc předtím? Pamatuju si, že sedím na baru. Piju pivo. Barmance hledím na zadek, když se zohýbá pro led. Má pěkný zadek. Zastávám názor, že barmanky musí být krásné. Musí, protože když už se octne člověk v baru a chce utopit svůj zármutek, tak ať ho alespoň sedře z kůže nějaká krásná ženská. Její zadek stál za hřích a tak jsem tam seděl, pil pivo a kouřil jednu za druhou. Sám jsem tam ale nebyl. Sám určitě ne.

Takže sedím na baru, vedle mě sedí Felix. Moc peněz nemáme. Felix má o něco míň, než já a tak ho zvu. Teda spíše mu platím chlást. Sedím na zadku a pozoruju ho.

„Jak ses vůbec ocitla v takové díře?“ ptá se blondýnky vedle sebe.

„Co já vím?“ odpoví a srká z panáka, který cáluju.

„A odkud vůbec jsi?“ ptá se znova.

„Co já vím?“ odpovídá lhostejně.

Srkám pivo a nevěnuju pozornost. Felix balí tuhle blondýnu. Moc mu to nejde. Většinou mu to docela jde, ale tentokrát nemá svůj den. Pousmál jsem se, když jsem si takhle doma vzpomínal. Každopádně sedím na tom baru. Co jiného, že? S mojí pamětí je hodně těžké si vzpomenout.

Každopádně nechápu jak, ale stalo se. Blondýnka ho najednou chytila za krk a začala se s ním líbat. Zase má štěstí, ten parchant. Líbaj se a líbaj a já zase cáluju další rundu. Ne, že bych nestál o pozornost, jen nemám sílu. Sedím a hledím barmance na zadek. Najednou si všimnu, že tomu parchantovi ta děvka něco šeptá. Zvedaj se a jdou ven. Ani se neptám, kam jdou, je mi to fuk. Cestou ji chytá za prdel, otáčí se na mě a mrká. Pozvednu pivo, kývnu a napiju se. Objednám si další a čekám. Na co asi tak může člověk na baru čekat?

„Sedíš tady sám?“ zaznívá ženský hlas odkudsi.

„Dá se říct, že už jo.“

„Jak to?“

„Můj kamarád zase sbalil nějakou cuchtu a šel si s ní ven zapíchat.“

„No a?“

„No a nic. Jen ti tu vysvětluju, proč tu sedím sám.“

„Hele, nebuď drzý nebo půjdu do hajzlu.“

„Klidně běž,“ odpovídám a zapaluju si cigáro.

„Líbí se mi, jak jsi drzý.“

„Najednou,“ usměju se.

„Už to tak bude. Víš,“ říká a sedá si vedle mě, „už mě přestávají bavit ti teploušové. Nabubřelí idioti s drahýma cigáráma, namyšleným ksichtem a páchnoucí po nějakých debilních parfémecích. Jsou ubrečení jako holky. Snaží se jen nějakou ulovit na to, že dávaj najevo, že mají prachy. Samozřejmě je to zjevné, oni prachy nemají. Nemají ale co nabídnout, tak jim nezbyvá, než chodit do posilovny a tvářit se nad věcí.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasím a sleduju její nohy.

Měla krátkou černou sukni. Ta sukně byla až nad koleny. Byla drobounká, mohla mít něco kolem osmnácti nebo dvacíti. Měla zelené oči a tvářila se tak nějak zvláštně. Nedokázal jsem v ní vyčíst nic.

„No a co jak ses vůbec ocitla v takové díře?“ ptám se.

„Co já vím?“ odpovídá a něco mi to připomíná.

Ty vzpomínky mi připadaly docela směšné.

„A jak se vlastně jmenuješ?“ ptám se a pokukávám po jejích nohách. Prsa neměla očividně moc velké. Měla ostrou bradu a jemný obličej. Byl laskavější, než ostatní.

„Tara,“ odpovídá.

„Ondra,“ já na to.

„Skvěle. No a dáme si něco, když už jsme se tak poznali?“

„Není problém,“ říkám a vytahuju poslední stovku.

Dáváme si Havanu s colou. Ona platí jednu rundu, já zase druhou. Třetí platí ona, já už třetí neplatím, protože nemám prachy. Snažím se pít panáka co nejpomaleji, aby nedošlo zase na mě, načež ona pije rychle a civí mi do mých zmožených očí. Pochybuju, že tam najde to, co hledá, přemýšlím.

„Jsem tady se svým klukem,“ říká najednou.

„Dost klasický háček.“

„Jenomže on je zrovna jeden z těch kreténů, o kterých jsem ti říkala,“ říká a zaostřuje pohledem do její téměř prázdné sklenky.

„Tak proč s ním jsi?“

„To je těžko, víš...“

V tom přichází Felix. Už bez blondýnky.

„Ty vole! Vymrdal jsem ji za hospodou. Pěkně jsem jí sundal kalhoty a vyprášil ji tam. Těsně předtím, než jsem se udělal, jsem se ujistil, jestli žere prášky a ona že prej ne. Tak jsem jí pocákal boty. Stála za to, byl to dobrý šuk. Má docela malou prcku, ale je to nenasatná coura,“ tvrdí mi trochu nahlas, až si toho všimá i barmanka s dobrým zadkem.

„No nic, tak já teda půjdu,“ říká Tara a odchází.

„Ty vole, co to bylo za pěknou prcinu?!“ ptá se Felix.
„Ale nic, je tady se svým klukem.“
„Dneska máš smůlu.“
„Dneska nemám náladu.“
„Dívej, vole, šlohnul jsem jí pětikilo!“
„Ty kreténe! Bude si myslet, že jsem jí to šlohnul já.“
„To jsem šlohnul té blondýně, kripile!“ říká.
„Tak dobře, jdeme radši do háje, ne?“
„Pro láhev!“

Vstáváme, když v tom přichází blondýna. Začne po Felixovi vriskat, že je to zloděj, načež ke mně přichází nějaký dost nasraný a namakaný chlápek, váha asi 85 kilo. Moje váha? 70 kilo. Je patnáct kilo v plusu. Očividně je to asi starý od Tary.

„Děláš mi do holky, parchante?“ zařve na mě a Tara mě brání.

Chystám se sáhnout po pomocné ruce od Felixe, ale toho mlátí nějaká ženská kabelkou po hlavě. Otáčím se zpět k chlápku, který už stačil vystřelit pravačkou. Trefil se výborně. Přímo mistrovsky. Když tihle týpci nemají duši, musím uznat, že mají alespoň ránu. Beru sebou na podlahu i sklenici se zbytkem mého piva a cigára. Když ležím na zemi, vidím všechno krásně. Vlevo ode mě dostává Felix nakládačku od Blondýnky, Tara dává nakládačku tomu debilovi a já si zapaluju cigáro. Na zemi. Pro jistotu. Někdo mě zvednul. Tma, tohle si nepamatuju.

Vyhodili nás ven. Mě a Felixe. Byli jsme na ulici. Znova.

„Vole, to pětikilo jsem ubránil!“ vriská a zvedá vítězně ruce nad svůj pomlácený ksicht, zatímco já plivu trochu krve.

„Jdeme pro láhev,“ zavelím.

„Počkejte!“ zazní ženský hlas, který znám. Z baru vybíhá Tara.

Zase tma.

Rozhlídnul jsem se po pokoji. Na stole stála flaška vodky. Dobré vodky. Ta vodka musela stát tak čtyři stovky. Pár cigár a hlavně stopy po rtěnce na nedopalcích v popelníku. Výborně, Tara tady asi byla. Zapálil jsem si a zavzpomínal.

Sedím na gauči. Felix mezitím usnul v křesle. Sedím na něm nahý. Tara na mě šplhá. Stojí mi. Ona je vlhká a sedá si na mě. Začíná přirážet. Maká a maká. Je ovinutá kolem mého krku, kolem mého ptáka, kolem mé omámené duše chlastem. Líbá mě a mě to bolí.

Šáhnul jsem si na ksicht. No jo, ještě mě ten ret fakt bolí!

Tara maká a maká. Sházím ji ze sebe a ona si kleká na čtyři. Ví moc dobře, co dělá. Začínám znovu přirážet. Pražím to do ní a pražím. Po chvíli vstávám, chytám ji, zvedám ze země a nabodávám. Byla drobounká a tak nebyl problém donést ji do ložnice. Tam ji opírám o čelo postele a zakončuju kanonádou našich orgasmů. Potom se sesypávám a něco jako usínám.

Poslední, co si pamatuju, je Tařin obličej. Hledí mi do očí a hladí mě po vlasech. Na chvíli se cítím milován.

Dny po dnech bývají vždycky jiné. Všichni a všechno tak nějak zmizí.

...Feministka...

Doma jsem si kousal nehty. Pozoroval jsem přitom svůj ksicht v zrcadle. Sešlý jako vždycky. Na krku čtyřdenní strniště, podlité oči krví, zarudlé bělmo, propadlé tváře. Cítil jsem se plný života asi jako nebožtík. Bolela mě levá noha a měl jsem závratě. Jedna ze závratí mě donutila překonat bolest nohou a doběhnout na hajzlu. Vyzvracel jsem tam poslední zbytky mých žaludečních šťáv. Kleknul jsem si na zem a opřel si hlavu o mísu. Těžce se mi dýchalo. Vzdychával jsem a plival do hajzlu. Po nějaké době jsem vstal a dokulhal se zpět do koupelny. Pustil jsem studenou vodu a přímo z kohoutku nad umyvadlem hladově hltal doušek za douškem. Voda mi tekla po krku, po hrudi, po břichu, až za trenky a na koule. Studilo to jako svině, ale bylo mi to jedno. Vypnul jsem vodu, ale z psychologických důsledků se už nepodíval na svůj obličej v zrcadle.

Vyšel jsem z koupelny a podíval se po bytě. Bylo tady docela uklizeno. Všechno na svém místě, stoly utřené, klávesnice byla tam, kde být měla. Uvědomil jsem si, že nemám už žádné prachy a ani cigára. Sednul jsem si do křesla a promnul si obličej. Vydal jsem skučivý zvuk a přemýšlel, co teď. Pak mě napadlo, že mám v lednici ještě jedno pivo. Chytil jsem se za křeslo a těžce se zvednul. Noha zabořila trochu víc a zklamala mě. Praštil jsem sebou na zem. Rozplácnul jsem se tam jak široký tak dlouhý. Ležel jsem uprostřed obývacího pokoje, nadával do koberce a nemohl se pohnout. Trhnutím jsem se otočil na záda a zadíval se na strop.

Jestli za tím stropem a dalším stropem a střechem a mraky má být vesmír a za ním nějaký Bůh, jak mohl dovolit, že lidi mají kocoviny, do hajzlu? Jasně, je to pošetilá myšlenka, ale i tak. Vždyť přece musí existovat nějaké vyproštění. Pokud existuje miliarda věcí, která nám podkopne nohy, musí přece existovat i miliarda věcí, které nás zvednou ze země. Hmatatelných, opravdových věcí. Podle mě Bůh není někdo, kdo sedí na nebeském trůnu a nechává si masírovat nohy od dvou nádherných kurev. Podle mě jsou třeba berle jistým Bohem. Vozíček je Bůh, židle je Bůh, autobus je Bůh, počítač je nový Bůh po psacím stroji, signál je Bůh, sex je Bůh Bohů. Není většího a krásnějšího Olympu, než ženské tělo. Ženská je Bůh.

A já nemám ani jedno z toho. Tak jsem tam ležel na té zemi a proklínal veškeré božstvo, že mě nechalo na holičkách. Sobecky jsem přemýšlel, že raději pomáhá chudým dětem v Africe nebo možná ani těm ne, místo toho, aby zvednul ze země chlapa na kocovinu, který má zlomenou duši a možná i nohu.

Odpovědi se mi nedostalo. Nechtěl jsem pokoušet znova tu nohu a tak mě napadl geniální plán. Dřel jsem si pokožku o koberec a plazil se do kuchyně k lednici. Bolelo to docela dost. Každé posunutí chtělo mít zatnuté zuby a spoustu odvahy. Vstříc pivo! Vstříc mému Bohu! Plazil jsem se jako nemocný pes. Jako umírající zvíře.

Stálo to tisíce sil, milion bolesti, řev, krev, pot, kocovina mi ječela do uší a šlapala mi na záda. Něco mě kopalo do zadku. Noha střílela bolest jako američtí vojáci v Iráku náboje na protivníky. Já byl extrémista s AK-47 a všechno kolem mě mělo vlajku s padesáti hvězdami a červenobílými pruhy. Chcípal jsem jako voják za Napoleona.

Dostal jsem se k lednici. Dostal jsem se k lednici a stále mi bušilo srdce. Otevřel jsem ji, až mě praštila do hlavy, jak se otvírala rychle. Vyndal jsem pivo. Nastala další zkouška. Jak to pivo otevřít? Rozhlédl jsem se kolem sebe. Nikde žádná indicie, nikde nic! Zakousnul jsem se do vršku, zavřel oči a dal do toho všechny síly. Pivo zasyčelo a vršek povolil. Zkontroloval jsem si stoličku a byla taky v pohodě. Naštěstí. Obrátil jsem do sebe pivo. Vypil jsem na ex tak půlku. Ok. Teď mě napadlo, že by bylo fajn vstát. Zdravou nohou jsem se zapřičil o spodek kuchyňské linky, trhnul a najednou jsem seděl. Úspěch. Otočil jsem se na koleno a zapřičil se o láhev piva. Narovnal jsem se a vyskočil. Stál jsem na jedné noze. Připadalo mi směšné, že jsem se třicet minut plazil k lednici, která byla daleko asi metr a půl.

Doskákával jsem do křesla a zhroutil se do něj i s pivem. Popíjel jsem pivo a vzpomínal. Nebylo to poprvé, kdy jsem se dostal do téhle situace. Kdy jsem se ocitl zraněný na duši a na těle v kocovině, bez peněz, cigár a jídla a vzpomínal na večer předtím. Věřím v jednu věc. Věřím v to, že pokud je fakt hrozně. Pokud je vám fakt na hovno. Když jste na okraji zhroutení. Je to znamení, že přijde dobrá věc.

Skvělá věc, která vám vrátí chuť a naplní vám kapsu. Protože když jste bohatí a máte všechno. Nevnímate pičoviny potřebné k životu. Když máte ale hovno, je jasné, že co chvíli vám bude líp, než těm, co mají vše.

Seděla na zastávce. Byla už tma. Něco po deváté hodině. Byla horká noc. Horká, ale prázdná noc. Nikdo kolem nás nebyl. Jen já a ona sedící asi sto metrů ode mě na zastávce. Já čekal na to, až dopiju láhev rumu. Ona čekala na to, až přijede její autobus a spasí ji přede mnou. Ve skutečnosti ale žádný bus už přijet neměl. Nechápal jsem to. Vzal jsem krabičku cigár. Zkontroloval jsem obsah. Ještě zbývaly tři. Ještě jsem měl pro co žít, pro co dýchat, co dýchat. Bylo to pořád lepší, než být závislý třeba na pervitinu nebo tak něco.

Kouřil jsem jedno z těch tří cigár a pozoroval tu ženu. Občas jsem se napil. Seděla nehybně. Jakoby tam nepatřila. Jako by byla jen duch čekající na vysvobození. Přemýšlel jsem úpěnlivě nad její existencí, až jsem si uvědomil, že je láhev prázdná. Postavil jsem ji na lavičku a vstal jsem. Opilý člověk má vždycky víc odvahy, než střízlivý. Jenomže ten střízlivý má zase víc rozumu. Odvaha a rozum jsou bratr a sestra, kteří se nemůžou vystát. To je jasné. Můj rozum šel spát a odvaha začala dělat bordel.

Přistoupil jsem k ní. Byla krásná. Měla hnědé kratší vlasy. Lampa osvětlovala její do zelena zbarvené oči. Seděla a dívala se do mobilu. Vůbec mě nevnímala. Odkašlal jsem si, ale ona nic. A tak jsem si vedle ní sednul. Pořád nic.

„Jmenuju se Jay!“ řekl jsem nahlas.

„Oh, pardon, nevšimla jsem si vás,“ řekla jemným hláskem jako vánek a přehodila si nohu přes nohu.

„Co tady děláte takhle sama?“

„Těžko říct, mám ráda samotu. Všude jinde jsou lidé.“

„Tak to vám asi budu vadit, ne?“

„Ani ne. Jen si říkám, že jste, Jayi, docela sobec.“

„Proč myslíte?“

„Vypil jste si svůj rum a až potom přišel za mnou.“

„Nevěděl jsem, že...“

„Ale to nic. Docela by vám to pomohlo. Upřímně pochybuju, že s vaším vzezřením dokážete sbalit ženu, aniž byste jí neopil. Musela by být fakticky hloupá,“ zasmála se, „ale těžko říct, jaká elegance se ve vás schovává,“ zatvářil se vážně. Až ironicky, řekl bych.

Takže buď si ze mě dělá ta ženská prostě prdel a má mě u zadku nebo mě prostě zkouší. Co teď, co dělat? Kde je rozum? Do háje!

„A jak se jmenujete vy?“

„Co je vám po tom?“

„Já se vám představil. Zajímalo by mně i vaše jméno. Musí být určitě půvabné stejně, jako jste půvabná vy,“ zalichotil jsem a v hlavě pořádal oslavu za tyhle slova.

„Běžte se domů vyspat. Melete z cesty. Jste opilý a odporný a snažíte se sbalit ženskou? Ach, vy ubožáku!“

„Tak to není!“ oponoval jsem, „chci se jen seznámit. Poslední dobu trávím strašně sám. Samota je fajn, ale po čase vám už začne lézt na mozek. Prostě z toho začnete šílet. Chybí vám někdo, kdo by vám rozuměl. Chybí vám někdo, komu se můžete svěřit. Kdo vám rozumí. Kdo by pro vás udělal fajn věci, pro koho bych byl schopný udělat vše. Prostě někdo. Někdo, kdo mi rozumí.“

„To vidím,“ řekla chladně.

„A co vidíte?“ nechápal jsem její odpověď.

„Že vám to leze na mozek!“ řekla a vybuchla smíchy.

„Myslel jsem to vážně,“ odpověděl jsem a zapaloval si třesoucí se rukou cigáro.

„No vždyť to já taky.“

„Můžu se vás tedy zeptat na vaše jméno?“ řekl jsem a rozhodnul jsem se nevzdat se.

„Můžu se vás zeptat, proč to chcete vědět, Jayi?“

„Líbí se mi, s jakou vervou vyslovujete mé jméno. Taky bych chtěl s takovou vervou vyslovit to vaše,“ řekl jsem.

„No. A to je ten problém. Já vás totiž docela nenávidím. Nevidím na vás nic zajímavého. Jste jen hromada neštěstí obalená koženou bundou, černým trikem a kalhoty. Nic víc. Hromada, z které vychází cigaretový dým a výpary rumu všude kam se pohne. Neštěstí. Vy jste ztělesněné neštěstí, chlape!“

Neposlouchal jsem její urážky. Sledoval jsem její nohy. Byly nádherné. Nebyl jsem však násilník. Tohle bych ženské nikdy neudělal. Všiml jsem si její kabelky. Byla pootevřená. A tam jsem viděl mé eso. Byla tam položená karta z práce. Neviděl jsem sice, co je to za firmu, ale zřetelně jsem viděl její jméno.

„Zvláštní. Jako bys tady čekala, až tě někdo začne balit a ty bys ho mohla odkopnout, Meliso,“ řekl jsem nenuceně.

„Jak víš moje jméno?“ vyjekla.

„Řekla jsi mi ho.“

„Neřekla jsem ti nic.“

„Za to jsi mi z plných plic řekla, že jsi feministka a že nenávidíš muže,“ řekl jsem nejjistěji, jak jsem mohl.

„A co z toho plyne?“ řekla klidně.

„Každá taková se musí přece jmenovat Melisa,“ zasmál jsem se.

„To jsou mi ale kecy. Ale pozorný jsi docela dobře.“

„Co jít někam na drink?“ optal jsem se.

„Tak jo, tady mě to už stejně nebaví. Nemáš cigaretu?“

Přítakal jsem, že jo a dal jí mou poslední cigaretu. Noc zahalovala město. A my mířili do města. Do baru. Dát si panáka. Za moje poslední prachy. Jak už jsem říkal, Bůh je žena. Nikdo jiný, než žena. Všechno by potom dávalo smysl. A já musím, idiot, zrovna narazit na feministku. Její krása mě však pohltila naplno. Ona to moc dobře věděla. A jestli to nevěděla, musela to cítit. Musela být na to asi zvyklá. Anebo našťvaná. Každopádně to byla ženská, jakou potkáte jen málo kdy. Na absolutně blbých místech.

Šel jsem s ní do klubu. Pili jsme a pili. Už mě nenapadala. Byla milá. Usmívala se a vždycky říkala.

„Vidíš tam toho svalnatého chlapa? To je ale kretén, co? Nenávidím ho už od pohledu, hajzla!“

A já na to jen přikyvoval a usmíval se. Naše konverzace byla víceméně jen o tom, jak ona nenávidí chlapy. Sem tam mi zalichotila. Což mi připadalo divné. Čím víc však byla opilá, tím víc si na ostatní chlapy dovolovala.

Kolem nás prošel jeden chlápek. Asi dva metry, devadesát kilo živé váhy, nasraný výraz.

„Hej, ty kundolízale! Myslíš si, že sbalíš nějakou kurvu na tyhle sračky, co máš místo svalů?“ zařvala Melisa.

Chlap se otočil: „Vole, drž si jí zkrátka, je ti to jasné?“ zařval po mně.

Podíval jsem se na Melisu. Kývla směrem k němu. Ten se už mezitím otočil a pokračoval dál. Nechtěl jsem, ale Melisa byla Bohyně. Byla krásná. Omotala si mě. A já nenadělal nic. Byla to zmije. Královská zmije s nevinným obličejem.

„Tak hele, ty čůráku, já ji nemusím držet zkrátka, když máš místo svalů hovno, tak ho tam prostě máš!“ zařval jsem a začal se modlit Bůhví k čemu. Nebo spíš „Ona ví, k čemu.“ Načež se chlápek otočil na patě. Přišel ke mně, chytil mě pod krkem a za rozkrok a nesl mě k východu. Tam mnou hodil do první škarpy, kterou jsme oba spatřili.

Otevřel jsem oči a viděl jsem, jak Melisa stojí nade mnou. Hodila po mě mojí peněženku.

„Zaplatila jsem účet, jdeme k tobě?“

„První mi pomoz vstát,“ zaúpěl jsem bolestí.

„To zvládneš, jsi přece chlap,“ řekla ta mrcha, kterou jsem pomalu ale jistě začínal nenávidět.

Vyhrabal jsem se ze zasviněné škarpy a belhal se za ní jako zraněný, ale věrný čokl. Byl jsem nacákaný jako Rus. Čímž pádem to bylo ještě těžší. Civěl jsem na ten její nádherný zadek a plazil se za ní.

Párkrát jsem řekl kudy jít. Po nějaké době jsme přišli ke mně domů. Ucítil jsem, že jsem přebral. Praštil jsem sebou do postele. Ucítil jsem vedle mě její nahé tělo. Přitiskla se ke mně a kousla mě do spodního rtu.

Divil jsem se i já, ale postavil se mi. Zvládnul jsem to. Píchali jsme. Píchali jsme tak divoce, že si to skoro ani nepamatuju. Jediné, co si pamatuju je, že když jsem jí píchal zezadu a klečel jsem u toho na kolenech, cosi se ozvalo z mé nohy a já se svalil na záda. Bolestí a chlastem jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probudil, světlo mi svítlo na ksichtu. Ležel jsem na zádech, na sobě jsem měl zaschlé sperma a vedle mě ležel vzkaz. Nejmenuju se Melisa, byla to karta mé kamarádky, ale večer jsem si užila. Děkuju za vše.

Najednou jsem se cítil zneužitý. Zneužitý jako nikdy. Vstal jsem a šel do sprchy. S obrovskou bolestí na duši i na noze jsem se umyl a postavil se před zrcadlo. Zbytek znáte.

...Co by udělal jiný spisovatel?...

Seděl jsem na nádraží. Ruce v klíně. Byla mi zima. Byl sice asi květen, ale i přesto. Asi po matce jsem náchylný na všechno, co není optimální. Horká káva, horká polívka, zima, vedro. Seděl jsem na zastávce a přemýšlel o matce. Má matka je velmi zvláštní žena. Je něco jako má Bohyně. Myslím si, že každý chlap má svou Bohyni. Každému chlapovi, ve většině případů, to je právě jeho máma.

Ta zastávka byla vlaková. Ze všeho šel ještě cítit socialismus. Z laviček, z tabulí určující časy příjezdů, z okének poskytujících jízdenky, z celého objektu. Dokonce i ze starších lidí, kteří čekali semnou, šlo cosi cítit. Jakýsi pocit věku, který už dávno pominul. Teď mě napadla otázka. Je to cítit i ze mě? Věk, co pominul? Je to jedno, jestli to bylo včera nebo před deseti lety? Dvěma lety?

Mou pozornost zaujal chlápek, stojící opodál. Pozoroval koleje. Vypadal smutně. Vypadal víc smutně a zděšeně, než jsem vypadal já. Řekněme to takhle. Já. Úzké jeany, které zažily víc, než si dokážu zapamatovat, košile, která byla už sepraná, ale stále jakžtakž dobrá, trochu špinavé boty. Unavené mými nohy. Ten chlápek vypadal asi o čtyřicet procent hůř. A pořád tam stál opodál a civěl na koleje. Nikdo si ho nevšímal. Pozoroval jsem ostatní čekající na vlak. Opravdu nikdo si ho nevšímal. Všichni byli zabraní do svých myšlenek. Nikdo neměl v hlavě tak prázdno jako já. Tak prázdno, aby je zaujal nějaký chlápek, co civí na nějaké koleje.

Ovšem mě hned napadlo, že se chce asi zabít. Jestli ano, proč bych měl být zrovna já ten, co mu v tom zabráním? Kdo by v tom zabránil asi mě? Nikdo? Vždyť bych to tomu člověku měl nakonec za zlé. Nebylo by to jen horší?

Takhle jsem přemýšlel a přemýšlel a přemýšlel a nakonec přijížděl vlak. S pískáním brzd zastavil. Pořád jsem seděl. Chlápek odvrátil pohled od kolejí a automaticky se rozešel k vlaku a nastoupil do něj. Sednul si do prvního místa, které spatřil a zadíval se do země. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Někdo se s někým loučil, někdo se s někým vítal. Krásnými polibky. Krásnými dlouhými polibky, které jsem znával i já. To všechno bylo pryč a já se s tím naštěstí naučil žít. Podotýkám naštěstí, neb láska je věc sic krásná, ale dokáže vám pohltnout včetně srdce i ostatní, co v sobě chováte. Bůh žehnej psaní. Řekl bych?

Jenomže na co já tam čekal? Čekal jsem na ni. Samozřejmě. Čekal jsem, až vystoupí s jejíma krásnýma nohama. Rovné, štíhlé nohy, nádherný zadek, jehož křivky připomínaly zpěv Iggyho Popa. Dokonale uměla držet tělo. A co navíc? Byla to rozumná, ale stejně i tak trhnutá ženská. Jenomže vlak zavřel své dveře a odjel. Najednou jsem tam seděl sám. Seděl jsem a seděl. Nechápal jsem, co se zvtlo. Byl jsem na pochybách. Co by asi udělal Fante? Utekl by? Já utíkat umím. Jenomže musím mít před čím. Často neumím rozeznat, před čím bych měl a před čím ještě ne.

Zapálil jsem si cigáro a už jsem čekal jen na něco. Na Něco, co nikdy nepřijde. Na krásné nohy a skvělý úsměv, co se neobjeví. Zahledl jsem se do země a uviděl dva brouky. Chodili kolem sebe. Měnili své strany, útočili na sebe, otírali se o sebe. Natáhnul jsem sliny a plivnul. Oba jsem je trefil. Začali se svíjet a obracet se na záda. Kousek od sebe. Tykadla namířili jeden na druhého, zdánlivě. A po nějaké chvíli se přestali hýbat. Cítil jsem se stejně jako oni. Jenomže kdo byl mým bohem? Kdo byl ten, který plivnul na mě?

Nakonec jsem vše vypustil a šel zase domů. Celou dobu jsem hleděl na chodník. Když mě někdo míjel, měl jsem z toho hrůzu. Jednak protože jsem ji viděl všude a jednak protože jsem měl hrůzu z lidí. Jak k sobě může být někdo tak bezohledný? Nechápal jsem to. Domů mi chybělo asi dobrých 500 metrů. Dost času na přemýšlení. Kouřil jsem jednu za druhou. Rychle. Dlouze jsem potahoval z cigarety a dlouze vydychoval kouř. Sledoval jsem kouř a cítil se osaměle. Sám jsem se už naučil žít. Samota mi dělala dobře. Samozřejmě. Jenomže mi chyběl ženský hlas, ženské objatí. Zapálení plamenu pod duší. Prostě cokoliv. Něco! Čím víc jsem chtěl to něco, tím víc však to něco nepřicházelo. Byl jsem bezradný. Ani domů se mi najednou nechtělo. Moje cesta vedla v jednu chvíli za městským kostelem. Za tím kostelem byl park. Byly tam lavičky. Mlčky jsem si na jednu sednul a zadíval se na obrovský monument kostela.

Jestli existuje Bůh, musí existovat někdo, kdo ho stvořil. A to bude ten průser. Průser nebude v Bohu, ale v jeho původci. Někdo něco nedomyslel. Tak či onak, jsme na tom pořád stejně. A já seděl

na té lavičce a zase se na mě jedna ženská vykašlala a mi z toho bylo mizerně. Peníze jsem měl, byl víkend, mohl jsem jít a opít se. Sbalit ženskou v hospodě a užít si. Nikdy mi to moc nedělalo problém. Jenomže teď ne. Teď už přetekl pohár. Nikdo o mě nestál. Byl jsem kopnutý do zadku. Všechno bylo ztraceno.

Odjakživa jsem byl snílkem. Sním o tom, že se budu živit psaním, že mě lidi budou respektovat kvůli psaní, že nic není nikdy ztraceno. Sním i teď, když píšu. Vedle mě stojí láhev pálenky napravo a vlevo popelník. Všechno by mělo, jak jsem si vysnil. Jenomže? Jenomže tady nesedí ta žena. No co. Nikdy nevíme, co se stane zítra.

Každopádně jsem seděl v tom parku za tím kostelem. Park to nebyl velký. Pár stromů, pár chodníků, lavičky, jinak nic moc. Na pár lavičkách kousek ode mě seděli bezdomovci.

Zaujala mě bezdomovkyně, která seděla na lavičce, a kolem ní stáli tři bezdomovci a pili bílé krabicové víno. Ta bezdomovkyně vyznávala jednomu z nich lásku. Byla absolutně opilá. Byla bez duše, ale vyznávala lásku. Mohlo to trvat asi dobrých deset patnáct minut. Najednou ztichla a začala močit. Tak, jak seděla, tak močila. Když to skončilo, převrhla se a praštila sebou o zem. Ani jeden z nich nebyl schopný ji zvednout. Celé jsem to sledoval. Jak jediná ženská, která jednou možná žila „opravdový“ život, skoro umírá. Vyndal jsem z kapsy telefon a zavolał záchranku. Sanitka tam byla do desíti minut. Odvezli ji a ostatní se rozešli pryč. V parku jsem už zůstal sám. Co teď?

Rozhodl jsem se, že si dám cigaretu a zrekapituluju si to. Seděl jsem tam asi pět minut bez hnutí. Pořád jsem civěl na ten monument kostela, ale nic mi nedával. Vykašlal jsem se na to a rozhodl se, že půjdu domů, napíšu pár zvrhlých věcí a půjdu spát. Šel jsem a šel. Cesta mi přišla nekonečná, i když to byl malý kousek. Pořád jsem civěl na ten debilní chodník. Kousek od mého paneláku, jsem vyndal klíče z kapsy a konečně zvednul hlavu.

V mém překvapení tam stála moje stará láska. Moje bývalá přítelkyně. Stála tam a v obličeji měla šílený výraz. Tak šílený výraz, který jsem si moc dobře pamatoval. Když mě tenkrát třeba podrazila v zimě a nacpala mi sních do pusy, načež jsem ji já v amoku absolutně vyválel ve sněhu, z čehož byla samozřejmě hádka.

Klíče jsem schoval zpět do kapsy a přišel k ní.

„Ahoj,“ utrousil jsem.

„No čau,“ řekla vážným tónem.

„Co ty tady děláš?“

„Čekám tady na tebe.“

„Jenomže proč?“ zeptal jsem se, i když mi to bylo jasné.

„Neodpovídáš mi na zprávy, neodpovídáš mi na nic. Chceš se semnou přestat bavit? Úplně to zazdít? Alespoň mi to řekni! Já nejsem nějaká kráva, která se tě bude něčeho dožadovat! Tohle prostě není v mém stylu! Prostě mi to řekni! Já to pochopím. Chápu tvé pocity. Ale nemůžeš mě jen tak začít ignorovat. Chováš se jak stupidní dítě, co nedostalo svou hračku a je uražené! Tak jak to teda chceš?“

Vyslechnul jsem si to a nevěděl jsem, jak na to zareagovat. Dobře. Měl jsem ji pořád rád. Pořád jsem ji rád vídával. Pořád jsem ji rád objímal. Dokonce jsme se spolu i měsíc zpět nezávazně vyspali. Jenomže já věděl, že je to kravina a že musím jít dál. Tak nějak jsem však nebyl schopný jí to říct.

Nedalo se nic dělat. Bylo třeba můj mladý život změnit. Utřídit myšlenky. Utřídit činy. Prásk. Říct jí do očí, že jí už nechci nikdy vidět. Řekl jsem však toto.

„Já nevím.“

„Jak nevíš?“ ona na to.

„Nevím prostě. Nedokážu ti na to nic říct,“ řekl jsem a uvědomil jsem si, že k ní cítím víc, než bych chtěl.

„Jseš parchant! Že já se tady něčeho vůbec dožaduju,“ řekla.

Než jsem na to stačil cokoliv říct, zadívala se mi přes rameno. Automaticky jsem se otočil a kráčela přímo naproti mně ženská, na kterou jsem čekal na té vlakové zastávce.

„Promiň, já se zpozdila a jela taxíkem,“ řekla a objala mě. Ignorovala mojí bývalou.

„V pohodě,“ řekl jsem a byl i nebyl jsem rád, že je tady.

Moje bývalá, i když nechápu proč, protože dávno měla jiné známosti, začala asi žárlit. Chytla beze slov mojí kamarádku a tahala ji za vlasy a začínala šílet. Nadávala jí do kurev a vrážela jí facky. Moje kamarádka ale nebyla z měkkého těsta. Pár ran taky vrátila. Já stál opodál a sledoval, jak se naprosto zbytečně mlátí dvě žárlivé holky o naprosto zbytečného samotáře. Zapálil jsem si cigáro a sledoval to. Jenomže ono to začínalo trvat docela dost dlouho. Ty krávy se začaly hádat i o jiných věcech, kterým jsem už prostě nerozuměl. Najednou jsem byl pouhý stín. Pouhý stín před vchodem paneláku, kde byl můj byt, má záchrana, můj protiválečný kryt.

Vyřešil jsem to šlechetně. Mezitím, co se ty dvě mlátily, jsem se prostě vzal a šel pryč. Asi po 200 metrech jsem to zaparkoval do hospody. Sednul jsem si a sledoval tlustou barmanku, jak mi unaveně čepuje pivo. Nikdo další tady nebyl. Dostal jsem své pivo, zapálil si cigaretu a šel zkusit štěstí. Byla tam herna. Tam už pár lidí bylo. Zaujal jsem místo vedle staršího chlápka, který měl na kontu asi 8000 a pořád jel dolů a dolů. Hodil jsem do automatu dvacet korun. Seděl jsem tam asi půl hodiny. Mezitím jsem vypil asi čtyři piva a z té dvacky jsem měl stejně kulové.

No nic, řekl jsem si. Půjdu domů. Byla asi už půlnoc. Rozešel jsem se ulicí a přestával myslet na všechno, co se kolem mě děje. Vždyť já chtěl jen klid. Klid s nějakou ženou, která by byla na mě hodná. Která by mě možná dokonce i pochopila. Klid s ženskou mých snů. Jsem snílek, jak už jsem říkal. A tak jsem po cestě domů snil o tom, že tam na mě bude čekat nějaká bohyně. Bohyně stejně jako je máma, která roztáhne náručí a obejmě mě ať se děje, co se děje. Žena bez předsudků. Žena, která ví, jaký doopravdy jsem.

Přišel jsem před panelák. Nikdo tam už nebyl. Byl jsem lehce opilý, a ještě víc lehce osamocen a smutný. Otevřel jsem dveře vchodu a zkontroloval schránku. Čekal jsem už asi měsíc na dopis od jedné ženy. Nic nepřišlo. Nikdy nic nepřijde. Já to věděl. Jenomže doufání je někdy lepší, než realita či sny. Pokrčil jsem rameny a zavolal výtah.

Ve výtahu bylo obrovské zrcadlo. Prohlížel jsem si svůj ksicht a vzpomínal a vzpomínal. Nic mě však nenapadlo. Můj mozek byl prázdný stejně jak můj život. Tedy momentálně. Zase jsem se zahleděl do podlahy. Vyšel jsem z výtahu a civěl do podlahy. Před mým bytem mě však něco zastavilo. Zvedl jsem pohled a stála tam. Stála tam ta divoká, krásná a trhnutá ženská, na které něco prostě bylo. Objala mě. Beze slov.

Vzal jsem klíče a otevřel dveře od bytu. Vykročila zamnou, usmála se a řekla:“ .....

...Padnout na kolena...

Pracoval jsem jako dělník. Doma jsem býval málo. Bral jsem věčně nějaké přesčasy. Moc jsem nemyslel na budoucnost a ještě míň na minulost. Všeohvšudy jsem si myslel, že s ženami to umím. Všeohvšudy jsem si o sobě myslel, že jsem světoznámý neobjevený spisovatel. A tak jsem se za něj s oblibou vydával. Mimo práci jsem byl docela sám. Sám jsem chodil do knihovny, na oběd, civěl jsem do zdi doma, civěl jsem na zdi venku, sám jsem si pral, umýval nádobí, občas něco napsal. Můj život byl prázdný jako bankovní účet.

Všichni všude chodili. Bavili se. Opíjeli se o víkendech. Každý měl něco pokaždé s někým jiným. Já sedával doma sám, pil víno a tiše umíral. Občas se v mém životě objevila nějaká žena, která mi z života, tedy z toho, co jsem za život považoval, udělala peklo a potom zmizela.

Chodíval jsem občas do jedné čajovny. Měli tam výborného absinthu. Popíjel jsem vždycky u svého stolu absinth a sledoval okolí. Někdy přišlo pár mladých holek, kouřily vodní dýmku a smály se. Byl tam i klavír. Sem tam tam chodil jeden chlápek. Pokaždé tam dovedl jinou ženskou. Vypadal velmi šarmantně. Na sobě drahé hadry od Hilfigera, brýle, sčesaný účes dozadu. Vypadal jako vystřižený z filmu. Jako by někdy dávno hrál nějakou roli bohatého proutníka a ještě se z ní nevymanil, i když měl film už dávno po premiéře. Tak to někdy chodí, říkal jsem si, lidé se prostě nikdy nevymaní ze svých rolí. Drží se jich jako mouchy hoven. Slizkých falešných hoven.

Jednou docela dost přšelo. Vzal jsem si taxíka. Nesnášel jsem být doma, když přšelo. Padaly na mě vzpomínky, na které jsem zrovna nebyl pyšný. Jak už jsem říkal, moc žen, moc pekla. Možná jsem to byl já, kdo přiléval olej do ohně. Těžko říct. Někdo ten oheň ale zažehnout musel. To jsem věděl jistě. To jsem si byl jistý i o mé nevině.

Přijel jsem taxíkem k čajovně. Taxikář byl snědý, teklo mu z nosu a vypadal, že už deset let neměl svůj den. Přijal spropitné s ohrnutým nosem.

„Jenom?“ zeptal se. Já nic neřekl, vyšel z auta a neohlížel se za sebou. Když jsem zacházel do čajovny, taxík tam ještě stál. Řidič však nevycházel. Zrychleně jsem zapadnul dovnitř. Ta čajovna byla jakoby pod bývalou vilou jednoho bohatého člověka, který bydlel v mém městě. Daleko dřív, než to město vůbec bylo. Miloval jsem vůni vodních dýmek a čajů. Posadil jsem se ke svému stolu, otevřel knížku *Počkej na Jaro, Bandini*, a začal číst. Za chvíli mi servírka donesla absinth. Když odcházela od mého stolu, kouknul jsem přes knihu a žasnul nad její zadnicí. Měla dokonalé boky. Ani malé, ani velké, ani široké, ani úzké. Tyhle boky tvořily překrásné křivky jejího pozadí. Pozoroval jsem ji, dokud nezašla za bar, hodila svými černými vlasy přes rameno a zahleděla se na cosi pod barem. Dál už jsem jí nevěnoval pozornost.

Upíjel jsem absinth a soustředil se na čtení. Obracel jsem stránky jednu za druhou. V hlavě se mi rozhostilo prázdno. Tak osvícené, že jsem si v něm dokonce liboval. Miloval jsem na nic nemyslet. Bylo to daleko lepší, než láska, než sex, než pohlazení a podívání se jí do očí. Dal jsem si druhý absinth a zase se podíval servírce na zadek. Na chvíli jsem žasnul, ale za pár minut jsem byl zase začten.

Když jsem pil už třetí absinth, otevřely se dveře. Viděl jsem na chodbu mířící do čajovny. Zvedl jsem oči od knihy a pozoroval, jak nějaká ženská postava zavírá deštník a oklepává jej. Pak si pročísla vlasy a rozešla se mým směrem. Podívala se na mě. Ucuknul jsem zpět k mé knize a snažil se dál číst. Nešlo to. Vlastně jsem jen dělal, že čtu. Teda takhle, četl jsem, ale naprosto to nevnímал. Ušima jsem poslouchal každý její krok. Prošla kolem mě a zamířila k baru. Pohlédl jsem na ni. Měla štíhlé dlouhé nohy, nádherný zadek. Měla temné vlasy. Nevídaný sestřih. Bylo to jako vidět zázrak. Něco, co člověk vidí jednou za deset let. Jednou za dvacet let. Jednou za život, možná? Její dokonalá postava nebyla ve srovnání s jejím nádherným obličejem. Když se na servírku usmála, zahřálo to u srdce i mě. Na sobě měla modré džíny a bundu. Rozepnula si ji a pověsila na věšák.

Dál jsem dělal, že čtu. Dopil jsem absinth a poručil si další. To už byl asi čtvrtý. Tolik jsem jich tam ještě nevpil. Obracel jsem stránky a málem zapomněl na tu „bohyni“, co před nějakou dobou přišla. Víím, že chvíli seděla u baru.

Jenomže mou prázdnou hlavu začaly zahalovat myšlenky. Je ještě u toho baru? Nebo už třeba dávno zmizela a já kretén ji měl alespoň oslovit? Peklo, mysli na peklo. Vždycky tě jen stáhnou do pekla! Ale co když tahle ne? Tahle je určitě jiná! Nedalo se nic dělat, v hlavě se mi odehrávalo přesně

to, co vždycky. Naprostá šílenost. I když navenek jsem vypadal jako klasický opuštěný podivín s utrápeným obličejem a neupraveným rozčuchaným účesem. Četl jsem a četl. A čím víc, jsem četl, tím víc to nešlo. Kde ta ženská je?

Podíval jsem se vedle sebe. Seděla přímo u stolu vedle mě. Byla začtená do nějaké knihy. Koutkem oka jsem se podíval, co čte. To nebylo možné! *Počkej na Jaro, Bandini*. Četla to samé! To není možné, tohle dnes už nikdo nečte! Nikdo ani neví, že ta kniha existuje a přesto si tady nakráčí tenhle Anděl, tahle Bohyně, a vytáhne tuhle knížku. Ve stejnou chvíli, kdy si ji čtu já! To není náhoda! Měl jsem tady někdy tu knihu? Myslím, že ne! Servírka je asi její kamarádka, ale nemohla jí to přece říct. Tahle ženská nevypadá, že by byla na chlapy, jako jsem já. Tuhle ženskou muselo obletovat tisíce mužů bojujících o její srdce. Určitě kdysi jednoho měla. Určitě dlouho. Jenomže potom se to zvirtlo a začala je všechny brát jen jako kamarády. Nikdy už s žádným nic neměla! Určitě!

Byl jsem ztracen. Už jsem se přistihoval, že ji nějakou dobu sleduju. Nevyržel jsem to. Vyndal jsem z bundy přehozené přes židli papír a tužku.

Jsi okouzující ženou
Jsi miliónům múzou
Úplněk na obloze snů
Úplněk na obloze vlků
Vidím tě poprvé
Ale pocit mám, že znám tě
Snad už nevidím tě
To abych mohl o tobě snít
Abych mohl tě ve snech mít

Bezstarosti

Dopsal jsem to. Papír jsem úhledně složil. Cítil jsem její pohled při tom, když jsem to psal. Ruce se mi třáslly a byl jsem nervózní. Vstal jsem, vzal knihu, papír, oblékl si bundu a šel k baru.

„Předáte můj vzkaz?“ zeptal jsem se servírky, položil papír na stůl a přitom zaplatil.

„Není problém. Děkuji, nashledanou,“ odpověděla servírka chladně a já odešel.

Uběhly asi dva týdny. Stále jsem pokračoval ve svém každodenním životě. Skoro jsem na ni už zapomněl. Sem tam jsem si vzpomněl. Docela jsem dostal strach, že ji tam někdy uvidím a tak jsem se neodhodlal do té čajovny znova jít.

Při jednom docela horkém dni jsem se rozhodl, že půjdu do obchodu. Obchody jsem nenáviděl. Bylo tam na mě docela dost lidí. Potřeboval jsem však nové kalhoty. Vyšel jsem z paneláku, zapálil si cigáro a dal se na cestu. Pozoroval jsem různé lidi. Podvědomě jsem v každé ženě, která kolem mne prošla, hledal tu záhadnou, kterou jsem potkal v čajovně.

Nebylo tomu ani pět minut. Nebe se zatáhlo a pustila se do mě bouřka. Obrovský slývák mě zahnal, hádejte kam, do té čajovny. Vešel jsem teda dovnitř. Opatrně jsem se rozhlédl. Nikdo tam nebyl. Výborně. Sednul jsem si na svoje místo a objednal si absinth. Seděl jsem a hleděl ven z malých okének. Pořád pršelo. Kde byl ten krásný horký den, který tady panoval ještě před hodinou? Bude to přeháňka, ujišťoval jsem se, a potom hned raději vypadnu. Cítil jsem dychtivé pohledy servírky. Dnes na sobě měla krátkou černou sukni a vypadala upraveněji. Byla ještě krásnější, než předtím. Byla to svůdná a určitě inteligentní ženská, se kterou jsem nikdy neprohodil víc, než pár slov.

Dal jsem si druhého absintha, hleděl z okýnka a poslouchal hudbu, která hrála potichu a kterou pouštěla ta servírka. Byl to zpěv nějaké ženské. Nebyl špatný. Znělo to docela dobře. Svým způsobem mě to uklidňovalo. Dal jsem si třetí absinth a zahleděl se do sklenky. Začínal jsem přemýšlet o svém dosavadním životě. Zase. To mě trochu rozhodilo. Když jsem se přiměl k tomu, že se zvednu a doběhnu do toho obchodu, sedla si ke mně žena. Zvednul jsem pohled. Naproti mně seděla ona. Hleděla mi do mých očí. Měla modré oči, temné vlasy a její úsměv mě uklidnil. Byla to ta servírka!

„Nechceš si něco taky pustit?“

„Ani ne, já na hudbu moc nejsem.“

„Ale kecáš, na hudbu je každý,“ usmála se a pohládila mi ruku.

„Já bohužel nejsem každý.“

„To já dobře vím. Už nějakou dobu sem chodíš. Jak to, že jsi tu nebyl poslední tři týdny?“

„To jsou už tři týdny?“

„Možná,“ zašeptala.

„Měl jsem moc práce.“

„Krásně píšeš,“ řekla.

„Jak to můžeš vědět?“

„Četla jsem tvou báseň.“

„Ta ale nebyla pro tebe, byla pro tu...“

Najednou se z mého mozku rozplynul oblak absintu a mé samoty. Nikdy tam předtím žádná ženská nepřišla. Celou tu dobu to byla jen a jen ona. Ta servírka!

„Pro koho?“

„Pro tu báječnou servírku,“ odpověděl jsem rozpačitě a snažil se uklidnit. Ocitnul jsem se v jejím zajetí. V zajetí, ve kterém mi bylo docela fajn.

„Tak víš co?“ práskla rukou jemně do stolu, „pustím nějakou já a zatancujeme si, jo?“

MIčky jsem přitakal. Zvedla se a šla zamknout vstupní dveře. Seděl jsem a pozoroval ji. Potom šla za bar a po chvílce se rozedněla píseň. Bylo to pomalé a zpívala do toho zase nějaká žena. Servírka se postavila před bar, kde bylo místo a zvedla ruku dlaní nahoru. Vstal jsem a šel k ní. Chytil jsem ji a začali jsme se pomalu pohupovat. Tančili jsme ploužák. Nebyl jsem si jistý ani jediným svým krokem. Tedy první minutu. Potom se ve mně zažehnul oheň. Zažehnul se oheň a mě to bylo jedno. Byl jsem okouzlen, jako ještě nikdy předtím. Zářilo z ní něco, co jsem nedokázal popsat. Podvědomě jsem tu ženu asi už dávno miloval. Těžko říct. Otočil jsem ji tam a zase k sobě a ona se zasmála a mi to přišlo jako pohlazení na duši. Potom se ke mně přitiskla blíž. Zašeptala mi do ucha: „Jmenuju se Tanya.“ A já řekl: „Ondra.“ Tancovali jsme a tancovali. Po jedné otočce jsme se začali líbat. Líbala jako Bohyně. Líbala jako kdyby její rty byly stvořeny jen a jen pro sladké polibky a nikdy pro nic jiného. Byla to ta nejlepší žena, kterou jsem kdy potkal. Byl jsem si v tom okamžiku stoprocentně jistý.

Líbal jsem se a líbali. Píseň dohrála a ona mě táhla k baru. Vyzvednul jsem ji na bar. Ona si na něj lehla, svlékla si černou halenku, kterou měla na sobě. Uviděl jsem jemný nenápadný pupíček na jejím dokonalém bříšku. Vzala do ruky absintu a trochu ho do něj vylila. Vysrknul jsem ho z jejího hladkého bříška, až mě ten alkohol trochu zapálil v krku. Vyskočil jsem na bar za ní a začal jí líbat. Na zem dopadla černá halenka, ještě černější podprsenka a ještě černější tanga spolu se sukni. Líbal jsem její andělské tělo stejně jako byla andělská její duše, stejně jako její úsměv a stejně jako její polibky. Každým mým polibkem se dostávala do extáze. Nevydržela to, rozeprala mi kalhoty a já byl najednou v ní.

Bar se prohýbal a my se smyslně hýbali tam a zpět. Líbal jsem jí na krku a dělal všechno pro její orgasmus. Potom mě zručně položila na záda, chytila se vrchu baru, ve kterém držely sklenice a hýbala svými dokonalými boky doleva a doprava. Uchvátila mě. Udělali jsme se oba najednou. Byl to výbuch! Atomová bomba, jež spálila všechno zlé. Obličej mi oslnilo slunce, které sem proniklo z malých okének.

Když jsme se oblékli, sedli jsme si ke stolu a povídali si. Po nějaké době jsem se dal na odchod. Před východem mě objala. Objímali jsme se asi dobrých pět minut. Prostě jsme nic neříkali a užívali si toho druhého, jako kdybychom se znali roky. Jako kdybychom si byli jisti životem toho druhého pro toho druhého.

Přestali jsme se objímat a já padnul na kolena. Chytil jsem ji za ruku a v záchvatu vši trapnosti a šílenství řekl.

„Tanyo, vezmeš si mě?“

„Bože vstaň, ty blázne!“ vyjekla utlumeně.

A tak jsem zase vstal a omluvil se.

„Jseš blázen. Možná proto jsi mi tolik padnul do oka.“

„Uvidíme se?“

„To záleží na tobě,“ řekla, načež jsem se s ní polibkem rozloučil a šel domů.

Smutné je, že jsem do té čajovny už víckrát nepřišel. Nikdy. Čekám na déšť, jež nikdy nepřijde.

...Léčba šokem...

Měl jsem zrovna napilno. Hleděl jsem do zdi a přemýšlel o tom, co bude zítra. Zítra se nemělo dít nic. Ani pozítří, ani popozítří, ani potom. Nemělo se dít vůbec nic snad nikdy. Je to určitý způsob frustrace. Frustrace z ničeho. Jak říkám – měl jsem napilno. Protřel jsem si obličej a zahleděl se z okna ven. Venku chodili páry za ručičky a vypadali sladce. Jako jahody namočené v něčem moc nezdravě dobrým. V nějaké vanilkové čokoládě. Vypadali jako já, ale mladší, elegantnější, smyslnější. Pustil jsem si Pink Floyd a trochu popřemýšlel, jak to vyvrátit.

Zazvonil mi telefon. Takový ten zvuk, který už neznáte. Takže mě dost překvapilo, že mi zazvonil. Ve sluchátku se ozvala nějaká ženská. Nabízela mi nějaké kraviny. Jen jsem přitakával. Bylo mi absolutně jedno, co mi nabízí a s čím ji nakonec slušně pošlu do háje. Měla docela dost sexy hlas. Určitě na sobě měla béžovou halenku a dlouhou černou sukni, zpod které jí čouhaly nohy, do kterých bylo momentálně miliony chlapů zamilovaných. Jak jsem si tak dopředstavovával její modré oči, široký úsměv a dolík na pravé straně její tváře, začínal se mi zvedat.

Telefon jsem položil a s erekcí se zase zahleděl do zdi. Peněz jsem moc neměl. Ty mě ale trápily vždycky až jako poslední varianta ukojení mé hladové duše psance. Dalo by se říct. A tak mé trápení z ničeho bylo čistě duševní.

Co byl vlastně za den? Sobota? Neděle? Měl jsem docela hlad, to vím. Nemůžu si ani za mák rozpomenout, co bylo za den. To je asi fuk. Nejspíš. Nakonec se vám všechny dny slijí dohromady. A když si nepíšete deníček, jako kdejaká vlhká lolita, nevíte zhola nic. Výhod lolit je v tom, že budou vždycky přesně vědět, co jste jim řekli, co jste na ně zkoušeli a kolik toho ještě snesou. Oproti vám, kteří nevíte, kdo jste, co je za den, ani jestli zaplatíte příští měsíc.

Lezlo mi to na palici. Musel jsem něco dělat. Jít ven se mi nechtělo. Zvednul jsem telefon a projížděl čísla. Tahle ne, ta mě nenávidí, tahle mě taky nenávidí, tahle mě má docela ráda, ale tu zas nenávidím já, tahle mě dokonce nemůže ani vystát atd. Byl to samý bullshit. Potřeboval jsem zase pro jednu vyhrát. Něčeho dosáhnout. Byla to přece jen už nějaká doba. Každopádně mě erekce opustila a já našel jedno číslo.

„Ahoj, Carol, copak děláš?“

„Ležím v posteli. Trochu mě bolí břicho.“

„Potřebovala bys víc něhy.“

„To ty bys potřeboval víc něhy.“

„Možná máš pravdu.“

„Proč mi vůbec voláš, Ondro?“

„Protože bych potřeboval víc něhy.“

„No a co chceš ode mě slyšet? Potřebuješ polechtat ego? Chceš mi vyznat lásku? Klidně si o tom napiš.“

„Rád slyším tvůj hlas.“

„To je hezké.“

„A nedělej, že ses teď tak krásně neusmála s tím tvým dolíkem na tváři a malinko plnějším spodním rtem.“

„Možná, ale do toho ti nic není.“

„No nic, už musím končit. Rád jsem tě slyšel.“

„Já tebe. Ahoj.“

Položila to. Zůstala mi zase ta zeď.

Musel jsem usnout. Zdálo se mi o sexu s blondátou třicítkou. Byla šílená a chtěla mě znásilnit. Snažila se mě doslova sníst zaživa. Ze spánku mě vytrhlo klepání. Vlastně přímo bušení!

Vstal jsem, podíval se na svůj hladovějící obličej do zrcadla a šel otevřít. Za dveřmi stála asi pětadvacetiletá nádherná bruneta. Byla solidně nasraná. Z očí jí skoro tekly slzy. Na chvíli se ve mě až skoro objevila lítost.

„Přejete si?“

„Nemůžete přestat tolik řvát? Nemůžu usnout!“

„Ale vždyť je asi pět odpoledne.“

„No a co? Nemůžete prostě držet hubu?!“ zařvala na mě.

„Slečno, já právě spal taky.“

Sotva jsem to dořekl, tak se jako na boží smilování ozval hluk z chodby o patro níž. Podívala se tím směrem a už už se chtěla dát do kroku. Chytil jsem ji jemně za ruku a vtáhnul ji ke mně.

„Co po mě chceš?!“ začala semnou zápatit.

„Vůbec nic! Jen mi připadáš napnutá! Rozrušená! Jako atomová bomba letící na Japonské město!“

„Co to tady kecáš?! Já jdu pryč!“

„Chce to panáka. Jednoho panáka.“

Zastavila se a mlčela. Podívala se mi do očí. Její oči byly jemnější, než se na první pohled zdálo. Něco jako fontána slz a sexu. Byla to trochu hubenější ženská. Určitě si zažila svoje. Vsadil bych se, že pojídá prášky na spaní a antidepresiva jako bonbony.

„Pojď, provedu tě. Tohle je koupelna, támhle je ložnice, tohle je trochu zabordelovaný obývací a tohle je kuchyň,“ zkrátil jsem mou procházku po bytu a zaparkoval jsem s ní v kuchyni.

„A co je tohle?“ ukázala na psací stroj.

„Psací stroj,“ odtušil jsem.

„Takže tohle jsou ty klepající zvuky po nocích?“ ohodnotila mé klepající zvuky po nocích.

„Ano, tohle jsou ty klepající zvuky po nocích,“ odpověděl jsem a trochu se zasmál.

Jí moc do smíchu nebylo. Nalil jsem jí Beefeather a sobě taky trochu. Seděli jsme mlčky. Už jsem dávno vypadnul ze hry. Dělal mi čím dál tím větší obtíže komunikovat se ženami. Navíc ještě s tak pohlednou ženskou, která měla úžasné boky, určitě ten nejskvělejší zadeček, jaký jsem si mohl momentálně představit, prsa jako dvě jablka, která jsou v reklamě naaranžovaná tak, že na ně člověk dostane okamžitě chuť. Navíc měla andělsky jemný, ale přitom pekelně přísný obličej. Byla vzrušující, slabá a v mé mysli už nahá.

„Ani jsem se nezeptal na tvoje jméno.“

„Alice.“

„Ondra. Těší mě,“ natáhnul jsem ruku přes stůl s psacím strojem, za kterým seděla, zatímco já se opíral o kuchyňskou linku.

„Proč vlastně chodíš spát v pět odpoledne?“

„Ze stejného důvodu, jako ty.“

„Z důvodu toho, že civíš hodinu do zdi a nepřicházíš na nic kloudnějšího, co dělat? A nepřicházíš na to tak intenzivně, až tě to nakonec zmůže a ty prostě vypneš?“

„Moc mluvíš,“ řekla a poprvé se usmála.

„Pardon, Alice,“ zastyděl jsem se a podíval se do sklenky.

„Ne ne, to se mi líbí. Lidi semnou obvykle vůbec nemluví anebo jen málo,“ zazněla poněkud klidněji.

„Nechápu to.“

„Co?“

„Nechápu, proč s tebou obvykle lidé nemluví? Připadáš mi mnohem zajímavější, než ostatní ženské, které člověk potká třeba v supermarketu nakupovat hajzl papír, jablka nebo tak něco.“

„Já do supermarketu taky chodím.“

„A taky určitě kupuješ hajzl papír a jablka.“

„Jablka nemám ráda,“ odtušila, sklopila hlavu, ale podívala se mi upřeně do očí.

Nalili jsme si ještě pár panáků. Atmosféra houstla. V kuchyni už existovalo jakési vakuum. Vakuum sexu.

„No a co máš teda ráda, když ne jablka?“ ozval jsem se po nějaké době přemýšlení.

„Teď?“

„Teď?“ zopakoval jsem.

„Teď docela tebe.“

„To je dobré znamení,“ dořekl jsem, odlepil se od kuchyňské linky, chytil ji za její něžnou bradu a políbil.

Polibek opětovala. Chytil jsem ji jemně za krk a začal ji pořádně líbat. Líbat jsem vždycky uměl. Na líbání jsem se vždycky mohl spolehnout. Na moje vysilující kydy už tolik ne. I když i tohle mi někdy pomohlo okouzlit ženu.

Byli jsme přiovilí v mé kuchyni a fantasticky se líbali. Z chodby se ještě pořád ozýval řev a hluk. Už přestávala brečet. Už se začínala usmívat. Co se stane zítra, to je vlastně úplně fuk. Důležité je to, co se stane dneska, napadlo mě.

Když jsme se dolíbalí, sednul jsem si k psacímu stroji a tu větu pro ni napsal. Přijala papír, políbila mě na tvář a odešla. Nebránil jsem jí v tom, i když mi stál jako šikmá věž a byl jsem naprosto odvařený. Nešel jsem ji doprovodit. Zůstal jsem sedět u psacího stroje. Zapálil jsem si cigáro a zahleděl se do zdi. Na zdi se mi začaly rýsovat její prsa, její dokonalý malinký zadeček, kterým jen a jen pro mě zavrtěla, když odcházela.

Vytáhnul jsem péro a začal si ho honit. Zavřel jsem oči a představoval si, jak mi ona sjíždí rty po břichu a bere si ho do pusy. Jak se mi přitom podívá pekelnýma očima do mých a trochu se přitom usměje. Jak si ji potom přitáhnu za bradu, vyhrnu jí ty její upnuté černé šaty, poodstrčím můj psací stroj, posadím ji na stůl, zahledím se jí do očí a vniknu do ní. Jak budu přirážet. Elegantně, jemně, ale s důvtipem. Jak se oba uděláme naráz. Jak se z kuchyně najednou stane atomový výbuch sexu a vášně.

Najednou někdo vstoupil do kuchyně. Ještě neodešla. Okamžitě jsem schoval svoje tvrdé péro a tak nějak nevěděl, co dělat. Vstal jsem, ale ona mě znovu posadila. Začala sjíždět něžně rty po mém krku dolů a pomalu si klekat. Přesně jsem věděl, co budu dělat. Co se stane zítra, je vlastně úplně fuk. Důležité je to, co se stane dneska. Jo. A byla neděle.

...Trocha zlata...

Všude kolem byly bílé a zlaté kachličky. Zrcadlo mělo zlatý rám, dveře zlatou kliku. Vonělo to tam po drahých rolexkách a veřčících. Umyl jsem si ruce v umyvadle. Napřímil jsem se a upravil si svojí rudou kravatu. Košile a kravata... Napřímil jsem se a dlouze vydechnul. Nacházel jsem se na hajzlu v drahé restauraci. Jak jsem se tam vlastně dostal? Upravil jsem si sestřih a dlouze se zadíval do svých očí. Byly to oči unavené. Ukojil jsem se tím, že oči génia jsou vždycky unavené a vyšel z toalet.

Byla to velká restaurace. Docela dost velká restaurace. Všude kolem stoly. Bílé ubrusy, zlaté dekorace. Zlato bylo cítit všude. I v dýmu z drahých cigaret.

Vůbec jsem se tu nehodil. Nikdo se tu nehodil. Do takových míst se nehodí prostě nikdy nikdo. Tyhle místa jsou podle mého jen jako výloha. A do výloh se lidi prostě nehodí. Vyjímaje výloh Amsterdamských klubů. Prošel jsem restaurací a usedl ke svému stolu. U stolu seděly tři dívky a dva muži plus já. S jednou z těch dívek jsem udržoval rozpačitý vztah. Další dva páry udržovaly ještě rozpačitéjší vztahy. Vypadalo to asi takhle:

„Včera jsem s Honzou šla přes náměstí. Vykládali jsme něco o tom, jak ta naše sousedka, ta čubka, zase šoustala s někým jiným. Jak to zase musel slyšet celý panelák. Jak ta coura pořád někoho střídá a tak. Je to pěkná špína, tahle sousedka, to vám povím. Jednou chtěla svést i mého Honzu, ale moc dobře mě ta coura zná a tak se raději stáhla,“ říkala drobná brunetka zpod svých brýlí a jejich černých obrouček.

„Hm,“ na to jen Honza. Její přítel.

„No a tak to tak nějak probíráme. Však víte, jak se tak probírají kraviny. No a najednou jde naproti nám nějaká ženská. Byla starší, mohla mít kolem pětatřiceti. Já něco vykládám tomu mému a najednou vidím: Ten parchant ji sleduje tím svým nadřazeným pohledem! Byla z toho zase hádka. Nenávidím, když se tak čumí na nějaké ženské.“

„Lásko, kolikrát ti mám říkat, že jsem na žádnou ženskou nečuměl,“ snažil se bránit.

„Nic takového mi tu nevykládej, vole!“ vyjela po něm.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny a upil piva.

„Žanet, to máš ještě v pohodě,“ dala se do toho druhá brunetka. Mimochodem její sestra.

„Já jednou přišla z práce domů. Čekala jsem, že ho zase najdu ležet na gauči a civět na nějakou kokotinu v televizi. Jenomže gauč byl prázdný a televize vypnutá. Že by nebyl doma? řekla jsem si. Podívala jsem se do ložnice a on tam klátil tu prodavačku, kterou jsem vyhodila z mého obchodu, chápeš to?“

Podíval jsem se na Jacka. Ten jen pokrčil rameny a usmál se.

„No a cos udělala?“ žádala Žaneta po zajímavosti, přičemž moje Lana mlčela spolu semnou. Občas jsme se na sebe podívali a posměšně se usmáli. Tak, aby si toho nevšimli.

„Co jsem udělala? Řekla jsem si: Tak, Lucie, teď nebo nikdy. Vykašlala jsem se na veškeré city a podobné zbytečnosti. Popustila jsem své tajné touhy do vzduchu a prostě se přidala. Bylo to fajn. On ležel na zádech, lízal mě a já se líbala s ním, zatímco skákala na jeho péru,“ řekla s naprostou chladností.

Podíval jsem se s úžasem a polovtipem na Jacka a ten zase jen pokrčil rameny. Dívali se na něj všichni.

„Tak a teď já,“ přidala se Lana.

„Ne počkej, první já!“ vložil jsem se radši do toho. Teď už si jenom něco vymyslet, abychom mohli odejít dřív. Nenávidím naše známé.

„Byla noc. Asi jedna ráno. Seděl jsem v autě. Respektive jsem ležel na třech ženských vzadu. Vepředu seděla ještě další plus řidič. Jeli jsme odněkud z akce. Vlastně ani nevím, proč jsem jel taky. Byl jsem ale zase přece jenom docela dost na kaši, tak to pochopte. Někdy mě napadají debiloviny. Někdo na ty holky dohlédnout asi musel. No a tak jedem a jedem. Po nějaké půl hodině jsme se dostali do cíle. Všechny holky vystoupily. Zůstala tam jen jedna vzadu semnou. Řidič se zeptal, jestli se vrátíme zpět a tak jsem přítakal.

No jenomže cestou zpět se po mě začala sápat. Byl jsem značně opilý. Našel jsem pod nohama ještě flašku vodky a tak jsme si tak třikrát čtyřikrát přihnuli. To už jsme se rovnou líbali. Sjížděla mi rukou do kalhot a já jí pod tričko. Vzrušovali jsme se, co to šlo. Málem jsme zapomněli na řidiče. Jel a jel a my jeli a jeli. Najednou ale prostě zatočil a zastavil na parkovišti. Ani se na nás neotočil. Nic neřekl a my se na nic neptali. Prostě jsem jí sundal legíny. Bylo to docela těžké, to auto bylo málo prostorné. Ona mi jedním tahem stáhla kalhoty a posadila se na mě. Před očima jsem měl lampou osvětlené její velké nádherné prsa.

Rozjížděli jsme se a rozjížděli, zatímco auto stálo. Auto, jehož řidič pokojně spal. Nebo dělal, že pokojně spí. Těžko říct. Skákala na mě jako smyslů zbavená. Držel jsem jí za její pevný zadek, sledoval prsa a užíval si, jak mi moje péro jezdí v její vlhké kundě. Okna už se začínaly trochu mlžit. Dýchali jsme, píchali jsme, řidič spal, já málem taky, ona málem taky, celé město spalo a my šukali v autě. Opilí, správní. Pevně k sobě svázání. Tím nejpevnějším, co lze. Mým pérem.

Po půl hodině mrdání, kdy jsme skončili, jsme vylezli z auta a dali si cigáro. Zazvonil mi zrovna telefon. Někdo mi volal z té párty, že si tam hlavní aktér právě zlomil ruku. Dokouřili jsme, sedli do auta a oznámili to řidiči, který do deseti sekund nastartoval a vyjel jakoby nic. Cestou zpět nás to začínalo brát znova, ale nic už jsme vymyslet nestihli. Každopádně na tom baráku tehdy přespala a ráno jsem ji doprovázel na vlak. Řidič byl někde už dávno v háji.“

„A kdy se to stalo?“ zeptala se zvědavá Žaneta.

„Asi před týdnem,“ odpověděl jsem chladně a trochu mrknul na Lanu, která sklopila hlavu.

„To klobouk dolů,“ odpověděl Jack, zatímco Honza do sebe hodil panáka a pomyslel na svou sousedku.

Nějakou dobu jsme se ještě bavili o zbytečnostech. Oni byli bohatí, co nevěděli co s životem. My s Lanou jsme byli chudí, co věděli, co s životem.

Když jsme potom přišli domů, zeptala se mě Lana.

„Ten tvůj příběh, to sis vymyslel, že jo?“ zeptala se trochu rozpačitě.

„Jasně, že jo, láska,“ odpověděl jsem, objal ji a zacítil se rozpačitě.

...Vycenit zuby...

Představte si cirkus. Ne. Představte si kolotoče. Ne. Představte si obrovské místo s barvami a kolotoči a cirkusem a hudbou a smíchem a a a. Teď si představte den po tom. Večer předtím bylo všechno fajn. Muži se dvořili ženám. Ženy se smály jejich vtipům, muži platili jejich úsměvy těžce vydřenými prachy. Ženy měly na sobě sukně. Černé, modré, barevné, zlaté, ohnivé. Některé měly i šaty. Takové, že když se dostaly na taneční parket a muž s nimi udělal otočku, skoro jste mohli zahlédnout kalhotky. Svět vypadal jako blikající chaos. Blikající chaos šťastných lidí. Jako Amerika sedmdesátých let, kterou nikdo nepochopil. Kterou nešlo pochopit.

Představte si, jak vychází slunce. Nikdo už na tomto místě není. Všude po zemi se válí rozbité sklo, kelímky se zbytky alkoholu. Sem tam se válí po zemi rtěnka, cetky, co po sobě lidi nechali. Na všechno padá prach. Nikdo tu není. S houpačky si pohrává jemný vítr, kolotoče spí. Vypadají jako roky zadřené. Jako Chernobylské kolotoče. Stánky jsou zavřené. V prázdných uličkách za nimi je nablito. Slunce osvětluje obrovské místo s obrovskou špínou. Špína požírající to, co bylo ještě pár hodin zpět tak živé. Hudba už dávno utichla. Žádný Iggy Pop.

Procházím tímhle místem s kocovinou. Nějak je mi z toho všeho špatně. Všechno tohle vlastně není tak exkluzivní. Tak nevídané a krásné, jak jsme si to nastínili, když na město spadla tma. Pozoruju ten prach se zájmem. Se zájmem z hrůzy. Za nějakou dobu to tady někdo zase uklidí. Z místa se stane parkoviště a nikdo si na nic nevzpomene. Všichni zase budou dřít, aby měli peníze. Kolotoče zmizí do jiného města. Všechno začne na novo.

Dýchalo se mi ztěžka. Skoro jsem se zhroutil na zem. Slunce mi pánilo do mých suchých očí. Kdyby mi zrovna někdo vzal i to poslední, co si schovávala má duše, nedokázal bych vyronit ani slzu. Bylo to prázdné a pusté. Pocity střídající pocity. Zvláštní pocity. A já nevěděl, kam mám jít. Jestli mám jít domů nebo někam, kde by mě měl někdo rád. Prahnul jsem po jemném ženském pohlázení. Polibku na tvář. Ženském hlasu. Uklidňujícím hlasu.

O tom jsem si však mohl jen nechat zdát, ačkoliv jsem pár takových znal. Ale něco neměly. Neměly duši. Bývaly to holky s láskou a duší, ale ztratily je. Staly se z nich otrokyně svých vlastních těl. Děvky. Falešné uřvané krávy. Šukaly jako bohyně. Jako by to bylo naposledy. Jako by padalo letadlo a ony by měly šanci na poslední orgasmus. Vymáčkly z vás všechno vaše sperma, ale to bylo tak vše, co dokázaly. Já se musel vždy jen opít, abych dokázal s takovouhle ženskou vydržet jen jednu jedinou noc.

Rozhodl jsem se, že sednu na vlak a pojedu domů. Došel jsme na nádraží. Nádraží bylo taky prázdné. O kus dál seděl nějaký starý bezdomovec. Měl nohu přes nohu, kabát, i když bylo poměrně horko, a četl si knihu. Převracel stránky a hlta každé slovo z knihy. Chvilí jsem ho pozoroval. Kouřil jsem cigáro, čekal na vlak a pozoroval jsem starého muže, očividně bez domova, jak si čte knihu. Jak vypadá šťastněji, než většina pracujících zajištěných lidí s rodinami a jistotou. Trochu se usmíval pod vousem a škrábal se přitom za krkem. Jeho kalhoty byly odporně nazelenalé, i když bylo vidět, že kdysi byly elegantní.

Už jsem viděl, jak se blíží vlak. V tu chvíli ten bezdomovec vyskočil na nohy, sklapnul knihu a postavil se až na okraj nástupiště ke kolejím. Vlak začal brzdit. Bezdomovec se připravil ke skoku. Podíval se na mě.

„Ne!“ řekl jsem se zatajeným dechem.

Rozmyslel si to. Udělal dva kroky zpět a prohlížel si mě. Vlak měl tři vagóny. Rozhodl jsem se nasednout do zadního. Ze předního na chvíli vystoupil průvodčí, rozhlédl se po nástupišti a písknul. Když jsem nastupoval do vagónu, bezdomovec kolem mně prošel a tichým hlasem řekl: „Díky.“

Hodil jsem tenhle hrůzný zážitek za hlavu a sednul si dopředu ve vagónu. Viděl jsem do druhého vagónu. Seděla tam dívka. Byla sama. Seděla úplně vzadu u okna. Vagón se houpal a stejně tak se o sekundu houpal i můj. Pozoroval jsem, jak se dívá doleva z okna. Měla jemné rysy. Byla to blondýnka. Mohla mít asi 18 let. Pleť měla čistou a krásnou. Tak jemnou, že to šlo poznat i bez doteku. Okamžitě jsem však prahnul po doteku.

Měla na sobě rudé letní šaty. A rudou rtěnkou měla zvýrazněné její dokonale plné rty. V jednu chvíli se otočila. Uviděla, že na ni zírám. Trochu jsem se zastyděl. Neohrabaně jsem na ni mávnul a usmál se doufaje, že to taky udělá.

Udělal. Neotočila se však zpět. Její pohled zůstal zaměřen na mém. V tuhle chvíli jsem nevěděl, co dělat. Absolutně jsem znejistěl. Dýchnul jsem na sklo a napsal zrcadlově mé jméno. Zasmála se a udělala to samé. Agáta. Zvláštní jméno. Ne zrovna časté. Přesně takové, jaká mi připadala zrovna ona.

Vlak jel už docela dlouho. Mezi jednou a druhou zastávkou to trvalo dlouho. Asi dobrých čtyřicet minut. Už jsem se nemohl dočkat, až se vlak zastaví a já k ní přisednu a uslyším její hlas. Nikdy se tak však nestalo. Má láska vyprchala. Má láska zmizela.

Za ní se objevila mužská postava. Byl to hromotluk. Měl asi dva metry a šílený výraz v očích. Byl plešatý a šílený. Absolutní magor. Ukázal jsem na něj. Agáta asi poznala zděšený výraz v mé tváři a otočila se. V tu chvíli ji chytil pod krkem. Na sekundu jsem viděl náhlý strach v její tváři. Rukama se bránila, škrábala ho po obličejí, kopala a řvala. A já nevěděl, co mám dělat. Rozhlédl jsem se po vlaku. Někde tady musela být brzda. Byla. Doběhnul jsem k ní a zatáhnul za ni. Zůstala mi v ruce. Byla nefunkční. Vlak stále dunivě pokračoval dál. Jako hrob. Jako černý hrob. Doběhnul jsem ke sklu a snažil se ho rozbít. Bez výsledku. Nedostal jsem se ani z vagonu. Nezbývalo mi nic, než jen pozorovat. Neměl jsem ani debilní telefon. Nic!

Držel jí ruce za zády. Zvednul ji a položil ji do kleku na sedačku. Hlavu jí opřel o sklo. Koukala na mě a brečela. Já brečel taky. Řval jsem, nadával. Byl jsem bezmocný. Nemohl jsem udělat nic. Její kouzelný usmívající se obličej ztrácel život. Slzy jí tekly po bezmocných slabých tvářích.

Vyhrnul jí sukni a vrazil jí ho tam. Agáta otevřela pusku. Musela naříkat a řvát. Muselo jí to bolet. A já z toho neslyšel absolutně nic. Ten chlap do ní vrážel svého obrovského ptáka. Do bezbranné nevinné dívky. Znásilňoval její mládí. Její nevinnost. Znásilňoval její život. A já tomu musel přihlížet. Musel jsem čelit tomu odpornému činu, jakého je schopný člověk udělat druhému. Sednul jsem si na zem a dal si obličej do dlaní. Bušilo mi srdce. Nevěděl jsem, co mám dělat. Naklonil jsem se doprava a pozvracel se. To jsem to byl ale hrdina. Nedokázal jsem tomu ani přihlížet.

Znovu jsem vstal. Teď klečela na zemi. Vypadala jako paralyzovaná. Už nebrečela. Její obličej vypadal mrtvý. Stále se jí však zvedal hrudník. Roztrhnul jí šaty a já uviděl její dokonale tvarované mladoúneké prsa. Trochu mě to vzrušilo. Klečela a on jí dusil svým obřím ptákem. Cpal jí ho hlouběji a hlouběji do krku. Až jí to natahovalo. Praštil jí vždycky pěstí do obličejí, když jí to natáhlo.

V jeden moment jsem ucítil její pohled na mě. Napadlo mě jen jediné. Zřetelně jsem vycenil zuby a skousnul. Udělal to samé. Zakousla se tak divoce, až mu ho prostě ukousla. Ten chlap vycenil zuby, vykulil oči, chytil se za krvácející zbytek údu a zblednul. Udělal tři kroky dozadu a praštil sebou o zem. Blondýnka po něm plivla jeho zbytek péra. Vstala, oblékla si šaty a kopl ho vši silou do hlavy. Neviděl jsem přesně až na zem toho vagonu, ale myslím, že zrovna nádherný pohled to nebyl.

Potom si sedla, podívala se na mě, podepřela si bradu a rozplakala se. Položil jsem ruku na sklo a cítil s ní. Čekal jsem, až se vlak zastaví.

Už brzdil. Už přibrzdřoval. Zastávka se blížila. Když vlak zastavil, vyběhl jsem ven a ona taky. Objala mě.

„Miluju tě!“ řekl jsem jí.

„Miluju tě!“ řekla mi ona a omdlela.

Držel jsem v náručí dokonalou a křehkou ženu. Vypadala jako anděl. Znásilněný anděl. Byla od krve. Okamžitě jsem sehnal pomoc. Potom jsem sebou seknul taky.

Když jsem se probral v nemocnici. Skoro jsem si nevzpomněl, proč tam jsem. Trvalo mi asi hodinu, než jsem si dal dohromady všechny vzpomínky. Vstal jsem z postele a zamotala se mi hlava. Měl jsem napíchnutou kapačku. Vyndal jsem kanylu z žíly a šel na chodbu. Na chodbě nebyla ani noha. Ušel jsem pár metrů a nahlížel do pokojů. Tady ležela nějaká stará ženská, támhle zase chlap. Tady nějaký puberták. Došel jsem k pokoji číslo 17. Ležela tam. Měla zavřené oči a tiše spala. Přišel jsem k ní a sednul si na okraj postele. Vypadala nevinná. Tak překrásnou ženu jsem nikdy neviděl. Přísahám! Políbil jsem jí na čelo a ona otevřela její modré oči. Usmála se a pohládila mě po tváři.

Nic si však nepamatovala.

...Chlap...

Ještě nemusím ve dvě ráno vstávat a plazit se na záchod. Ještě nemusím nakecávat manželce, že jsem vyřízený z práce. Ještě nemám žádný pupek. Nemám sice toho, co nabídnout, ale když to vezmu kolem a kolem, jsem chlap.

Jako chlap seru, piju, bleju, plivu, chovám se romanticky, okouzluju ženy, starám se o sebe, nestarám se o sebe, makám, platím nájem a tak nějak miluju pivo víc, než bych měl.

No a tak byl jeden den, kdy jsem seděl doma a pil pivo. Byl jsem asi u čtvrtého, když zazvonil zvonek. Někdo na mě zvoní? Divný. Vstal jsem a šel ke dveřím. Poškrábal jsem se přitom na zadku. Byl jsem jen v trenkách. V těch stejných trenkách jsem otevřel. Ve dveřích stála kráska v béžovém kabátku, s luxusní kabelkou, měla plné rty, šílené oči a byla až roztomile drobounká. Její pohled okamžitě sjel na moje trenky.

„Pardon, počkej chvíli,“ vylezlo ze mě po šesti vteřinách ticha a zavřel jsem. Chvíli jsem přemýšlel, jestli mám znovu otevřít. Zavrhl jsem to a našel bílou košili, černé kalhoty, naházel jsem to na sebe, podíval se do zrcadla, usmál se a šel ke dveřím.

„Ahoj,“ řekla a usmála se.

„Ahoj, co pro tebe můžu udělat?“

„Včera jsi mi říkal, ať se stavím, tak jsem tady. Dal jsi mi adresu.“

(Včerejší den jsem byl v baru a trochu se opil).

„No jo vlastně, pamatuju si tě,“ zalhal jsem a tápal v paměti. Paměť odmítala podávat jakékoli informace.

„Můžu dál?“ usmála se.

„Jasně,“ řekl jsem a začínalo se mi něco dít tam dole.

Vešla do mého bytu, jako by tady už někdy byla. Odložila si, vyzula se a prošla přímo do obývacího pokoje.

„Jé, ty máš rybičky, jo?“

„Splní ti tři přání,“ řekl jsem líně.

„Nic mě zrovna nenapadá.“

„Dej si na čas. Dáš si kávu?“

„Nene, kávu já nepiju. Máš gin?“

„Jasně.“

Došel jsem do kuchyně a nalil jí gin. Levný gin. Flašku jsem schoval zpět do ledničky. Přinesl jsem jí panáka na konferenční stůl, kde už seděla na gauči.

V tom jsem si uvědomil, že obrazovka počítače má spořič, a že za tím spořičem jsou najeté stránky porna. Teď bych byl rád, kdyby nikdo nepohnul myší. Dával jsem si velkýho majzla.

Sednul jsem si naproti ní do křesla. Mlčel jsem a upíjel piva. Měla nádherné nohy. Určitě uměla tančit nebo tak něco. Vůbec jsem nevěděl, co říct.

„Umíš tancovat?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Spíš ne. Neumím toho moc,“ zasmála se a já tápal po jejím jménu.

„Určitě toho umíš moc. Vypadáš jako talentovaná žena.“

„Možná,“ ušklíbala se tak nějak divně.

„Určitě,“ odpověděl jsem a usmál se tak, jako to dělám, když balím ženské.

„Tak jdeme na to?“ řekla a ukázala směr ložnice.

„Jasně,“ vyhrkl jsem a pomyslel, že včerejšek jsem asi dost válel. Takové štěstí nepotkalo ani fotografa aktů.

Mlčky jsme vstali a šli do ložnice. Lehnul jsem si a ona odběhla. Přinesla kabelku.

„Tak se teda svlíkni a otoč,“ řekla.

Udělal jsem to. I když nevím, co měla v záměru. Třeba mi chtěla udělat masáž. Slyšel jsem, jak něco lovila v kabelce. Potom bylo ticho. Po pěti sekundách ticha jsem dostal ránu bičem po zádech.

„Sakra ženská!“ zařval jsem a otočil se. Skočila na mě a najednou jsem byl připoután k posteli...

Některým chlapům se to líbí. Mě ne. Když jsem ji při tom prosil, ať přestane, myslela si, že to tak dělám kvůli autentičnosti nebo že si dělám prdel nebo tak něco. Myslela si to špatně.

Další týden jsem si sedal na židli fakt opatrně.

Jaké z toho zní ponaučení? Buďte vždycky takoví chlapi, kteří slíbí jen to, co umí splnit a nijak jim to neuškodí. Jo a míň pijte. Taky to pomáhá. Díky za váš čas.